

ธรรมชายาภ ๔ ประการ

สิ่งทีทำได้ยากในโลกของเราเนี้ ท่านกล่าวไว้ ๔ ประการ

๑. “กัจฉ โฉ พุทธานมุปปาโท” การอุบัตินั้นของพระพุทธเจ้า เป็นของยากทีสุด เนี้เป็นของทีทำได้ยาก แล้วในขณะเดียวกัน

๒. “กัจฉ โฉ มนุสสปฎิลาโ” มนุสยเนี้เกิดได้ยากกว่าสัตว์ เราเกิด เป็นมนุสยเนี้เนิบว่าเป็นบุญลาภของเรา เป็นข้อที่ ๒.

๓. “กัจฉ โฉ มัจฉาน ชีวิต” ชีวิตเป็นของทีตายได้ง่ายทีสุด ความ เจริญรุ่งเรืองยืดยาวของชีวิตเนี้ทำได้ยาก แต่การตายเนั้น ตายได้อย่างรวดเร็ว จึงเป็นของทีทำได้ยาก ในความเป็นอยู่แห่งชีวิตของมนุสย ตลอดถึง ชีวิตของสัตว์ วันหนึ่งวันหนึ่งเสี่ยงภัย เสี่ยงเดนอยู่ตลอดเวลาทุกกลมหายใจ ไม่งั้นตายได้จริง ๆ

๔. “กัจฉ โฉ สทุมมุตสวานิ” การได้ฟังธรรมะ คำสั่งสอนของ พระพุทธเจ้านั้น เป็นของทีทำได้ยาก

มียากอยู่ ๔ ประการเนี้ ยากข้อที่ ๑. คือการอุบัตินั้นของ พระพุทธเจ้านั้นเป็นของยาก พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ทีจะอุบัตินั้น นั้น ไม่ใช่อุบัติได้อย่างง่าย ๆ เหมือนสัตว์ทั้งหลาย มนุสยทั่ว ๆ ไป สัตว์ ทุกประเภท ทุกภพทุกภูมิ ทีอุบัตินั้นเกิดเนั้น เกิดได้ทุกแห่งทุกหน ในน้ำบนบก วันหนึ่งทีหมื่น ทีแสน ทีล้านชีวิต เนิบไม่วัน เกิดได้อย่าง สบาย ๆ ลูกแม่หนึ่งเกิดตั้งหลายล้านตัว ขึ้นตามกันอยู่ เกิดได้อย่าง สบาย ๆ ลูกแม่หนึ่งเกิดได้ง่าย แต่พระพุทธเจ้ามาอุบัตินั้นแต่ละพระองค์เนั้น ยากแสนสาหัส

บารมีที่จะสนับสนุนให้ถึงความเป็นพระพุทธเจ้า พร้อมทั้งจะได้มาเกิดเป็นพระพุทธเจ้านั้น ตามที่ท่านกล่าวไว้ในหลักธรรม สร้าง ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย กำไรแสนมหากัปอีก นี่เราฟังสิ อสงไขยนั้นนับไม่ได้ นับไม่ได้ นับไม่ได้ ไม่รู้กี่ครั้ง นับไปจนกระทั่งถึงล้าน เลยจากนั้นไป นับไม่ได้แล้ว ต้องกลับมานับหนึ่งอีกถึงล้าน เช่น หมื่นล้าน พันล้าน อย่างงี้ละ

ท่านว่าอสงไขย อสงไขย นับไม่ได้ ไม่รู้กี่ครั้งก็หน เช่นเดียวกับเราถึงล้านแล้วนับใหม่ ได้ร้อยล้าน สองร้อยล้าน พันล้าน หมื่นล้าน คือเอาล้านเป็นจุดสุดท้าย นับเลยจากนั้นไปไม่ได้ ต้องย้อนมานับใหม่ เป็นเท่านั้นล้าน เท่านั้นล้าน เป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้าน ๆ มายุดีกันอยู่ที่ล้าน คำว่า อสงไขย ก็เหมือนกัน พอไปถึงนั้นแล้ว หยุด พระพุทธเจ้าทรงสร้างพระบารมีมา ๘ อสงไขย คือนับไม่ได้ถึง ๘ หน กำไรแสนมหากัป นี่ละกว่าจะมาอุบัติขึ้นแต่ละพระองค์ ๆ

เพราะกิเลสเป็นสิ่งที่หนาแน่นยิ่งกว่าแผ่นดินทั้งแผ่นดิน ยิ่งกว่าภูเขา ทั้งลูก มันหนาแน่น มันปิดหัวใจสัตว์ ให้อยู่ด้วยความมืดบอด เกิดตายด้วยความมืดบอด ทำอะไร ๆ ทำด้วยความมืดบอด ไม่ได้ทำอะไร ด้วยความรู้แจ้งเห็นจริง พอที่จะพ้นจากภัยจากเวรไปได้เลย เรียกว่า หลับตาทำ หลับตาไป หลับตามาเกิด แล้วเวลาจะตายก็หลับตาตาย หาสติสตั้ง หากุณงามความดีไม่ได้ ธรรมแทรกไม่ได้ มีแต่กิเลส เครื่องมืดบอดปิดบังไว้หมด

นี่เป็นคติธรรมดาของสัตว์โลก ไม่ว่าท่านว่าเรา เหมือนกันหมด เมื่อพระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นมา ต้องแหวกว่ายสิ่งที่มีมืดดำทั้งหลายนี้ ด้วยพระบารมีที่ทรงสร้างมาด้วยความอุตสาหะพยายาม จึงได้ไผ่ขึ้นมา

เป็นพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ แต่ละพระองค์ เพราะฉะนั้นจึงนานแสนนานกว่าพระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นมา เมื่อพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาแต่ละพระองค์ เหมือนกับพระอาทิตย์ร้อยดวงยังสู้ไม่ได้ ร้อยดวง พันดวง สู้ความสว่าง สู้กำลังของพระพุทธเจ้าที่จะให้ประโยชน์แก่โลกไม่ได้ พระอาทิตย์มีกี่ร้อยก็พันดวงจะส่องในสถานที่แจ้งเท่านั้น ที่มีดื่อกำบังพระอาทิตย์ส่องไม่ถึง แต่พระเมตตา พระปรีชาญาณของพระพุทธเจ้านั้นทรงส่องได้ทะลุ ได้ทะลุปรุโปร่งไปหมด ไม่ว่าใต้น้ำ บนบก บนฟ้า บนอากาศ

คิดดูซิว่า นรกมีกี่หลุมกี่ขุม พระองค์ทรงแทงทะลุไปหมด ด้วยพระปรีชาญาณ คือ ปัญญา “นตฺถิ ปญฺญาสมา อาภา” แสงสว่างเสมอด้วยปัญญาไม่มี พระอาทิตย์ถ้าเทียบกับพระปัญญาสามารถของพระพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีความหมาย จะกี่ร้อยก็พันดวงก็ตาม พระอาทิตย์ไม่มีความหมาย สู้พระปัญญาพระปรีชาญาณของพระพุทธเจ้าไม่ได้เลย นี่แหละเหตุที่จะมาตรัสรู้สั่งสอนโลก มีเครื่องมือประกอบพร้อมอย่างนี้ สมบูรณ์บริบูรณ์ จึงได้เป็นพระพุทธเจ้าสั่งสอนสัตว์โลกได้

ตะกั่วพุตถึงไหนแล้ว หลงไปแล้วนี่นะ ธรรมะป่าไม่เหมือนธรรมะบ้านนะ เพราะพุตไปแล้วถ้ามีอะไรมาสวนปั๊บ ล้มไป หายเงียบขึ้นเป็นประโยชน์ใหม่ขึ้นมา ตะกั่วนี้พุตถึงพระปรีชาญาณของพระพุทธเจ้า และพระเมตตาก็เหมือนกัน สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีใครเสมอพระพุทธเจ้าด้วยความเมตตาสงสาร พุตถึงเรื่องความบริสุทธิ์ เมื่อได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ก็เหมือนมีพระกำลังอันเอก มารื้อขนสัตว์ตั้งแต่วันตรัสรู้แล้วจนกระทั่งวันปรินิพพาน บางองค์มีอายุถึงแปดหมื่นปีก็มี พระพุทธเจ้าบางองค์ก็หกหมื่นปี สี่หมื่นปี มาจนกระทั่งถึงพระพุทธเจ้า

ของเรานี้อายุ ๘๐ ปี องค์ใดที่มีอายุยืนนานเท่าไรก็ทำประโยชน์ให้แก่โลกได้นานเท่านั้น

คำว่า “ทำประโยชน์ให้แก่โลก” ก็เหมือนพระพุทธเจ้าเอาสำเภาลำใหญ่ หรือว่ายานลำใหญ่ เรือลำใหญ่ มาวางลงที่มหาสมุทร มหาสมุทรนี้ก็ให้แก่ มหาสมมุติมหานิยมที่เป็นเครื่องกล่อมใจสัตว์โลก ให้หลงรื่นเริงบันเทิง ลืมเป็นลืมตาย ไม่เสาะแสวงหาทางออก นี่แหละพระพุทธเจ้าจึงเอายานอันใหญ่โตมาวางลงที่ท่ามกลางมหาสมุทร ชาวพุทธของเรา ก็ต่างคนต่างเกาะตามเรือใหญ่ของพระพุทธเจ้า ผู้ที่ตามไปได้ทันพระพุทธเจ้าไปก็มี เช่น พระอรหันต์อรหันต์ ที่บรรลุมรรคผลนิพพานที่ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาในโลกเรื่อยมานี้ เรียกว่าตามพระพุทธเจ้าทัน นอกนั้นก็ เป็นพระอนาคา นอกนั้นก็ เป็นพระสกิทาคา เป็นพระโสดา เป็นกัลยาณปุถุชน เป็นผู้ที่มีศีลมีธรรม

สรุปแล้วก็คือชาวพุทธของพวกเรา ได้เกาะเรือใหญ่ของพระพุทธเจ้าที่ได้มาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ ให้ผ่านพ้นไปจากโลกโลกันตนรก คือ ความทุกข์ ความมืดแปดด้านนี้ไปได้เป็นลำดับลำดับ จำนวนมากมาย ในพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นั้น เพราะฉะนั้นการที่อุปบัติขึ้นของพระพุทธเจ้า จึงเป็นของที่ทำได้ยากมาก ไม่ใช่อุปบัติขึ้นอย่างง่าย ๆ เหมือนสัตว์สาราสัตว์ต่าง ๆ

ที่นี้ชีวิตของเราที่จะเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์นี้ก็ต้องพร้อมแล้วด้วยคุณงามความดีที่จะพอเป็นมนุษย์ได้ จึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ประการที่สามก็ชีวิตความเป็นอยู่ของเรา ในวันหนึ่ง วันหนึ่งต้องมีการเยียวยารักษา บำรุงอยู่ตลอดเวลา ไม่งั้นมันจะตายจริง ๆ นี่ชีวิตมันคอยแต่จะแตกจะดับ

“สทฺธมฺมสฺสวณฺ” การได้ยินได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้านั้นเป็นของยาก ฟังสิ ทำไมจึงเป็นของยาก ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ได้อุบัติขึ้นมา ไม่ได้ทรงแสดงธรรมะเหล่านี้ไว้แล้ว สัตว์โลกจะไม่ได้ยินเลยว่า คำว่า “บาป” เป็นยังไง ทั้ง ๆ ที่บาปมีอยู่ในโลก “บุญ” เป็นยังไง บุญมีอยู่ในโลก สัตว์ทั้งหลายไม่รู้ ไม่เคยได้ยิน นรกมีอยู่ อย่างงี้สัตว์ทั้งหลาย ไม่ได้ยิน เพราะไม่มีผู้มาบอก ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็น จึงไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า นรกมีเท่านี้ขุม เท่านี้ขุม มีความแผดเผาขนาดไหน นรกขุมหนึ่ง มีความแผดเผาขนาดนั้น ขุมที่สอง ที่สาม ที่สี่ โดยลำดับลำดับ มีความแผดเผาลงขนาดนั้น ตามแต่อำนาจแห่งกรรมของสัตว์ที่ทำไว้

คนใด สัตว์ตัวใดที่ทำกรรมไว้มากน้อยเพียงไร ก็ต้องไปตกนรกหมกไหม้ตามกรรมของตน มีความแผดเผามากน้อย ต่างกันอย่างนั้น นี่คำพูดเช่นนี้ก็ไม่มี ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ได้อุบัติขึ้นมา มองทะลุไปหมด ให้เห็นชัดเจนแจ่มแจ้ง จะไม่มีใครนำอันนี้ขึ้นมาสอนได้เลย นี่พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลกเป็นของยาก ยากอย่างนี้

พวกเราอยู่ด้วยความมืดบอด ก็กำกบก็กำกบก็อยู่อย่างนี้ เหมือนมด ไต่ขอบดั่ง ไต่ไปไต่มาพอมมาถึงขอบเก่า ก็ไต่ไปไต่มาว่าเป็นของใหม่ ไปเรื่อย ตื่นทางหู ทางตา ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย อะไรเข้ามา หลอก ตื่นไปหมด ตื่นไปหมด เพราะไม่มีปัญญาเครื่องหยั่งทราบ เหตุผลต้นปลาย พอจะยึดถือเอาเป็นประโยชน์ และคัดเลือกสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ออกเสีย ส่วนมากกว้านตั้งแต่พื้นแต่ไฟเผาเลนตนเอง เพราะไม่มีคำสอน

แม้แต่มีคำสอนทุกวันนี้ มันยังไม่ฟัง ว่าไง เพราะกิเลสมันหนา มันจุกมันลวกไป มนุษย์เราจึงไม่มีทางที่จะรู้ธรรมรู้ธรรมได้ง่าย พระพุทธเจ้า

เป็นของประเสริฐ ก็ประเสริฐสำหรับพระพุทธเจ้า แต่เรามันก็เหลวอยู่ตลอดมา ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นของประเสริฐ ก็ประเสริฐเฉพาะธรรมมันก็เหมือนกับยาเป็นของดีสำหรับรักษาโรคได้ หมอดีสำหรับรักษาคนไข้ได้ ก็ดีแต่หมอ ดีแต่ยา แต่คนไข้ไม่สนใจกับยากับหมอแล้วมันก็ไม่มียาอะไรกับคนไข้คนนั้น เรื่อย่าให้เป็นคนไข้ประเภทนี้ เราเกิดมาในท่ามกลางแห่งพระพุทธศาสนา เป็นของเลิศ ของประเสริฐเหมาะสมอย่างยิ่งแล้วในภูมิมนุษย์ของเรา

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์มาตรัสรู้ที่แดนมนุษย์นี้ทั้งนั้น ไม่ได้มาตรัสรู้ที่เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม ที่ไหนละ เห็นว่าแดนมนุษย์นี้เป็นภพที่เหมาะสมอย่างยิ่ง พระองค์จึงได้มาตรัสรู้ทุก ๆ พระองค์แล้วการฟังธรรมว่าเป็นของยาก เราทั้งหลายก็เกิดมาในท่ามกลางแห่งธรรม บุญก็ได้ยิน บาก็ได้ยิน นรกได้ยิน สวรรค์ได้ยิน จากธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นแต่เพียงว่ากิเลสมันจะอำนาจให้หรือไม่ มันจะยอมให้เราเชื่อความจริงจากพระพุทธเจ้าหรือไม่ เพราะกิเลสมันปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์ กิเลสทุกประเภทปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์ทั้งนั้น ธรรมทุกประเภทจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ จึงเดินสวนทางกันอย่างนี้ กิเลสเป็นข้าศึกของธรรม เพราะฉะนั้น กิเลสจึงต้องต่อสู้ธรรม ลบล้างธรรม ธรรมว่าเป็นของจริง กิเลสว่าไม่จริง ปลอม กิเลสหาว่าปลอม ทั้ง ๆ ที่กิเลสมันจอมปลอมอยู่แล้วนั้นแหละ เป็นเช่นนี้เอง

ถ้าจะว่าลัทธิ ลัทธิหนึ่งจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ลัทธิหนึ่งปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าหากเราจะพูดถึงลัทธิ กิเลสที่มีนิสัยปลอม มันจะหาความจริงไม่ได้ กระดิกพลิกแพลงมาในแง่ใดมุมใด มีแต่โกหกหลอกลวงทั้งนั้น มันอยู่ด้วยการโกหก มันอยู่ได้ด้วยการหลอกลวง พวกกิเลส

คือ กิเลสภายในใจของสัตว์ ถ้ามันจะแยกเป็นบุคคล จะแยกออกเป็นลัทธิ ลัทธินี้เป็นลัทธิที่ปลอมที่สุด ไม่มีคำว่าจริงมาพูดให้ประชาชนฟัง มีแต่ หลอกหลอนอยู่ตลอดเวลา ต้มตุ๋นตลอดเวลา ท่านจึงเรียกว่า ปลอม เป็นข้าศึก ศาสนาเป็นของจริง จริงตลอดเวลา เช่นอย่างนรกมีจริง สวรรค์มีจริง ก็เช่นเดียวกับตารางมีจริง เรือนจำมีจริง

ใครไม่เชื่อก็เอาดูสิ ไปฉกไปลัก ส่วนมากคนเราเชื่อตัวเองนั่นสิ เวลาไปฉกไปลัก ก็เข้าใจว่าเขาจะจับไม่ได้ เขาจะจับไม่ได้ แล้วก็ไป ฉกไปลัก เราเป็นคนแล้วเก่งกว่าเขา เหมือนกับเขาเป็นหมูไปหมด ถ้า เวลาถูกจับได้แล้ว คนเก่ง ๆ นั้นแหละ ไปติดคุกติดตาราง ชื่อมัน นายดีก็มี นายบุญก็มี นางสวรรค์ก็มีอยู่ในนรก เอ้อ เรือนจำนั้นนะ นายพรหมก็มี มันไม่มีชื่อต่ำ ๆ นายบาปมันไม่มี นายโง่มันไม่มี มีแต่ นายปัญญา ฟังสิ ตัวมันฉลาดที่สุด

แล้วเวลาเราไปถาม ทำไมแกถึงได้มาติดคุกติดตารางอย่างนี้ละ แกก็ชื่อถึงขนาดนี้ ชื่อว่านายบุญ ทำไมมาติดคุกติดตารางอย่างนี้ละ แก ชื่อว่านางสวรรค์ แล้วทำไมจึงมาตกนรกทั้งเป็น แกชื่อนายพรหม พรหม มันอยู่ชั้นสูง นี่ตารางไม่ใช่พรหม แกมาอยู่ทำไม ก็เขาหาว่าผมขโมย ของเขา แล้วแกขโมยจริง ๆ เหรอ “ขโมยจริง ๆ ครับ” หมดท่าเลย เห็นมัยี้ นั้นแหละตัวเก่ง ๆ นั้นแหละเขาจับได้

นี่ก็เหมือนกัน เรื่อยว่าเก่งกว่าธรรมของพระพุทธเจ้า เก่งกว่าครู กิเลสมันหลอกให้เราเก่ง มันหลอกให้เราตกนรกทั้งเป็น อะไรที่ธรรม ว่าดี มันว่าไม่ดี กิเลส ธรรมว่ามี มันว่าไม่มี กิเลสมันลบไปหมด นี่แหละ ศาสนธรรมออกมาเบิกสิ่งที่จอมปลอมมออก ให้เราทั้งหลายได้ ทรงอรรถทรงธรรม

วันนี้พูดถึงธรรม ๔ ประการ ธรรมหายาก พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลกเป็นของหายาก หนึ่ง มนุษย์เป็นของที่เกิดได้ยากยิ่งกว่าสัตว์ทั้งหลาย หนึ่ง แล้วก็ชีวิตของมนุษย์เราเป็นสิ่งที่หาได้ยาก หนึ่ง การที่ได้ยินได้ฟังธรรมะ คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ หรือแต่ละครั้งละคราวเป็นของยาก

แต่สำหรับเรามันเกิดท่ามกลางแห่งธรรมอยู่แล้ว อยู่ที่ไหนก็มีแต่อรอดแต่ธรรม ในบ้านก็ฟังได้ ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ จะไปวัดไปวา ก็ฟังได้ทั้งนั้น นอกจากเราชี้เกี้ยวเสียเองเท่านั้น เพราะฉะนั้นความชี้เกี้ยวก็คือข้อคิดของธรรม เวลาจะไปวัดไปวา มันตัดแข้งตัดขา ตีหุตีต้ามินหัวหมด ให้ปวดท้อง ปวดศีรษะ อะไร ๆ ไม่เจ็บไม่ปวด หาเรื่องปวดขึ้นมา ก็เลสมันหาเรื่อง มันไม่ยอมเข้าวัดเข้าวาบำเพ็ญศีลธรรมกลัวจะหนีจากอำนาจของมัน เพราะธรรมนี้จะต้องยื้อแย่งแข่งดีกำจัดกิเลส

เมื่อเวลาเราจะมาสู่ธรรมสู่ธรรม ฟังเทศน์ฟังธรรม จำศีล ให้ทานภาวนานี้ กิเลสมันไม่พอใจ มันจึงต้องขัดต้องขวาง นั่งอยู่เฉย ๆ นี้ไม่เป็นไร แต่พอนั่งภาวนาเหมือนขาจะหัก เหมือนว่าขาเราเดินไปเดินมาก็เดินได้ธรรมดา แต่เวลาเดินเข้ามาวัดมันจะหัก เหมือนถูกกิเลสตีเอา ตีเอา

สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อย เวลาจะจับจ่ายสุรุ่ยสุร่าย ไม่มีคำว่าสถานีจอดแวะ ไม่มีคำว่าพอดี ไหลไปเลย เหมือนกับน้ำกับท่า ไหลไปได้ ถ้าเป็นสิ่งที่กิเลสพาให้ไหล ถ้าเป็นสิ่งที่กิเลสต้องการ หมดเป็นหมด ยังเท่าไรเป็นยัง เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสเราไม่มีคำว่าถอย คำว่าพอแล้ว พอแล้ว ไม่มี แต่พอจะแยกมาทางศีลธรรมอย่างนี้ไม่ได้ กิเลสมันขวางมันหวงไม่ยอมทำ ให้ทานบาทหนึ่ง

จะสิ้นจะเปลือง เราก็จะตาย แม้อีหนูก็จะตาย พ่ออีหนูก็จะตายไปหมด
แล้วนี่นะ แต่เวลาเข้าโรงบ้ำโรงบาร พ่ออีหนูก็รีน แม้อีหนูก็เริง

แล้วยิ่งเล่นบัตร์ เล่นเบอร์ เล่นบ้ำ นี่ไปด้วยแล้ว เอ้า! มีเท่าไร
ถึงไหนถึงกัน เมื่อคืนนี้ฝันว่าไง ถามกัน ฝัน เมื่อคืนฝันว่าฉัน มันจะ
ออกเลขนั้น ถ้าออกเลขนั้น ฟาดไป แล้วเวลาออกแล้วเป็นไง ผิดตัวเดียว
เท่านั้น เอาอีกผิดตัวเดียว เอาอีกผิดตัวเดียว แล้วเงินหมดไปเท่าไร
มันไม่ได้ว่า ซื่อไปแล้วมันหมดไปเท่าไร แล้วจะเอาอะไร เงินมันหมด
ไปแล้ว ไอ้ตู้(ควาย)เราตัวหนึ่งขายได้ราคามาพอสมควร ไปเอามาอีก
ไอ้ตู้หมดไปทั้งตัว ผิดเลขตัวเดียวอีก หมดทั้งตู้หมดทั้งตัว ผิดเลข
ตัวเดียวอยู่อย่างนั้น สุดท้ายแล้วก็หาเราว่าไง เอานาอีก เป็นไงเฒ่าวันนี้
ผิดตัวเดียวอีก นาไปทั้งทุ่งทั้งแปลง นี่มันพอใจ ถ้าเป็นเรื่องอบายมุข
อบายภูมิ มันพอใจ เข้าใจมั๊ย

(จากซ้าย) เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหาธีรราชจารย์ วัดชนะสงคราม กทม.
พระธรรมดิลก วัดเจดีย์หลวง จังหวัดเชียงใหม่ และพ่อแม่ครูอาจารย์พระป่ากรรมฐาน
สายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต มาร่วมงานพิธีมอบทองคำ ณ ทำเนียบรัฐบาล

ธรรมวินัย คือ มรดกของพระพุทธเจ้า

เรานี้มีวาสนาจะ เกิดมาพอดีเลยกับพระพุทธศาสนาที่ท่านทรงแสดงไว้เป็นแบบฉบับที่ตายตัวเลย ท่านแสดงธรรมไว้แล้วนี้ พระอานนท์สรุปเลยว่า พระอานนท์ไปทูลอาราธนาท่านให้อยู่เป็นเวลานาน ๆ โปรดสัตว์โลกไปนาน ๆ ท่านยังขู่พระอานนท์เลยว่า “อานนท์ จะมาหวังอะไรกับเราอีก” นั่นฟังสิ “การเทศนาว่าการและแนะนำสั่งสอน เราเทศน์หมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เวลานี้ก็ยิ่งเหลือแต่ร่างของเราที่รอเวลาอยู่เท่านั้น” ฟังสิ “แล้วจะมาหวังอะไรกับเราอีก”

จากนั้นก็มึลักษณะปลอบลงมาอีกว่า “ธรรมวินัยนั้นแล อานนท์จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย ศาสดาคือเป็นผู้สอน เป็นแนวทางของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต” แทนพระองค์ เมื่อพระองค์ตายไปแล้ว ท่านก็บอก แล้วก็ปลอบลงไปอีก “อานนท์ ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมวินัยที่เราสอนเรียบริ้อยแล้ว ถูกต้องแล้วนั้น มีอยู่ ผู้ปฏิบัติตามนี้มีอยู่แล้ว พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะ อานนท์” ฟังสิ เห็นไหมละไปตัดตรงไหน ธรรมตรัสไว้ชอบแล้วนี่นะ ว่ายังงี้ก็ต้องเป็นอย่างนั้น ผู้ปฏิบัติตามนั้นก็เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ผู้ทำชั่วก็ต้องไปชั่วอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ใครจะลบล้างไม่ได้เลย

นี่เป็นหลักธรรมชาติ ท่านสอนหลักของกรรม กรรมคือการกระทำใจเคลื่อนไหวปั๊บ นั่นเรียกว่ามโนกรรม เป็นกิริยาที่เคลื่อนไหวเพื่อทำกรรมแล้ว คิดเรื่องดีเรื่องชั่วขึ้นแล้ว จากนั้นพุดขึ้นมาทางวาจาก็เป็นทางวาจา ทำทางกายความประพฤตินั้นก็ขึ้นไปทางกาย เป็นสามประการรวมกัน ออกมาจากใจดวงเดียวนี่นะ ปิดไม่อยู่ ใจเป็นที่เปิดความดีความชั่วขึ้นมาเผาตัวเอง และเสริมตัวเองนี้เท่านั้นเอง ไม่มีอย่างอื่น

ธรรมฆायาก กิเลสฆायาก

พระพุทธศาสนา เป็นศาสนาชั้นเอกที่เดียว ถ้าใครเกิดมาไม่ได้สนใจพระพุทธศาสนา แล้วก็เรียกว่าหมดชาติ... ไม่ดูถูกศาสนาใด ๆ ศาสนาเหล่านั้นเป็นศาสนากิเลสค้ำกิเลส ก็เช่นเดียวกับเราเป็นเจ้าของศาสนาแหละ จะพูดอะไร ไม่พ้นที่จะเข้าเนื้อเข้าตัว เห็นแก่ตัวเข้ามาอะไรที่ชอบล่ะก็ อันนั้นถูก อันไหนไม่ชอบ อันนั้นผิด ส่วนธรรมของพระพุทธเจ้าไม่เป็นเช่นนั้น ไม่เอียงไปไหนเลย ผิด บอกว่าผิด ถูก บอกว่าถูก นี่คือธรรมแท้ พุทธศาสนาทุก ๆ พระองค์ของพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาเดียวกัน เป็นศาสนาคุณโลกคู่สังสารมาตลอด นี่เราเกิดมาได้พบพระพุทธศาสนาอย่าให้เสียท่าเสียทีนะ...

ชีวิตจิตใจสังขารร่างกายเราใช้มาเพื่อโลกเพื่อสังสารนี่คือเพื่ออะไร? ก็เพื่อเรา เราได้ผลประโยชน์อะไรจากมันบ้าง เอามาพิจารณาสิ... ส่วนมากมันมีแต่สังหารตนเอง ๆ ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร เพราะไม่ได้คิดอ่านไตร่ตรองด้วยความเห็นว่าจิตไม่มีอะไรสำคัญ ไม่รู้ว่าจิตเป็นอย่างไรอีกด้วยนะ ถือเอาร่างกายทั้งร่างมาเป็นจิต ร่างกายมันก็ธาตุขันธ์ดิน น้ำ ลม ไฟ มันจะเป็นจิตได้อย่างไร ? เมื่อตามเข้าไป ๆ ถึงอันนี้แล้วล่ะ.. พระพุทธเจ้า ความดีนั้นเป็นเครื่องติดตาม อย่างอื่นนั้นติดตามไม่ได้

การทำบุญให้ทาน รักษาศีล ภาวนา นี่เป็นเรื่องสำคัญมากนะที่จะติดตามจิตและหุนุนจิตนั้นไม่ได้รับความลำบากลำบากด้วย ในภพของตน ๆ ที่มีบุญมีกุศล นอกจากนั้นเราค่อยตัดทอนวิภวานที่เกิดแก่เจ็บบายนี้ ให้สั้นเข้ามา ๆ แล้วทางติดตามด้วยบุญกุศล ไปเรื่อยจน

๑๒

กระทั่งถึงตัว พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านติดตามตัวจิตแล้วสังหาร
เชื้อที่พาให้เกิดให้ตายมาตั้งกับตั้งกลับขาดสะบั้นออกจากใจแล้ว วิมุตติ
หลุดพ้นไม่ต้องบอก นั่นคือผู้สิ้นสุดจากทุกข์แล้ว

ตั้งแต่ขณะกิเลสตัวสร้างทุกข์ ขาดสะบั้นไปจากใจแล้ว ท่าน
ไม่มีทุกข์ จะยอมรับตั้งแต่ธาตุขันธ์ที่มีชีวิตอยู่นี้เท่านั้น แล้วพาอยู่พากิน
พาเป็นพาไป พาหลับพานอน พาขับพาถ่าย เพราะเรารับผิดชอบ
ในวาระของชีวิตที่มีอยู่ พออันนี้หาไม่แล้วท่านตัดทีเดียวหมด เรื่อง
สมมุติโดยประการทั้งปวง ไม่มีติดแน่นในจิตของพระอรหันต์เลย
นั่นเป็นธรรมชาติล้วน ๆ นี่คือผู้ติดตามจิตที่ทันแล้ว ทันตัวของมันแล้ว...
จิตเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไหร่ มันอยู่กับทุกร่างทุกคน ทุกสัตว์ นั่นละ
แต่ไม่มีใครสนใจที่จะพิจารณา และไม่มีอุบายวิธีการที่จะแก้ไขเลย เพราะ
ว่าไม่มีใครสอน มีผู้สอนอย่างพระพุทธเจ้าสอน มันก็ไม่ยอมรับกันอีก
มันก็ยอมรับแต่เรื่องกิเลส จะให้พาเกิดพาตาย ห้ามกองทุกข์ไปตลอด
เวลานั้นแหละ...

ที่พวกเราทั้งหลายตายไม่เข็ดไม่หลาบ ก็เพราะกิเลสไม่ให้เข็ด
มันหลอกเรื่อนะ กิเลสนะ มันจะไม่ให้เข็ดด้วยเลย ตายเท่าไร ทุกข์
เท่าไรก็ตาม เอาขึ้นมาจากนรก ปิดแล้วเหมือนไม่เคยตกนรก เราก็เกิด
ชาติเดียว ๆ อยากจะทำอะไรก็ทำ นั่นคือ กิเลสเปิดทางให้แล้ว เรา
รู้ไหมล่ะ... แล้วทำตามความอยาก ๆ นี่เป็นทางลุ่มจม ไม่ใช่เป็นทาง
แห่งความสุขความเจริญ ถ้าธรรมพาอยากแล้ว เป็นความสุขความเจริญ
พาอยากทำบุญให้ทาน รักษาศีล ภาวนา นี่คือธรรมพาอยาก ถ้ากิเลส
พาอยากแล้วอยากโลก อยากหลง อยากโกรธ อยากด้วยราคาจะค้นหา
อยากไม่มีพอนี้คือกิเลสพาอยาก ทางความอยากของกิเลสนี้พาให้ลุ่มจม
ให้พากันจำเอาไว้นะ...

ช่วยกันรักษามรดกคือพุทธศาสนาไว้

พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วก็ตาม เรื่องมรรคผลนิพพานทรง
แสดงไว้แล้วตั้งแต่พระพุทธเจ้าองค์ไหน ๆ ก็มีแล้ว มรรคผลนิพพาน
มีอยู่อย่างนั้น เมื่อตรัสรู้ขึ้นมาก็เอามรรคผลนิพพานซึ่งเป็นของมีอยู่แล้ว
แต่สัตว์ไปสร้างขึ้นมาเป็นผลของตัวเอง แล้วก็เสวยกันไปตามรายบุคคล
ตามรายของสัตว์ไปเท่านั้นเอง มีอยู่ดั้งเดิมไม่ได้สูญหายไปไหน อย่าพา
กันลืมนื้อลืมนัวจนเกินเหตุเกินผล ตายลงไปแล้วจะไม่มีที่จอดที่แวะ
ไม่มีที่อาศัย ถ้าบุญไม่มีจะบ่นหาสวรรค์นิพพานที่ไหนก็ไม่ได้ไม่เจอ ถ้า
บุญมีแล้วไม่ต้องไปบ่นหา ขอให้สร้างเถาะภายในใจ จะอบอุ้มขึ้นมา
ชุ่มเย็นขึ้นมา

คนมีบุญย่อมมีใจชุ่มเย็น ตายแล้วเกาะบั้งทันที บุญกับใจ
บาปกับใจ อยู่ด้วยกัน อันไหนที่มีกำลังมากอันนั้นจะหลุดลากไปก่อนแล้ว
อันไหนมีกำลังน้อยก็ไปตามหลังเขา เราต้องสร้างความดีของเราให้มาก
อย่าให้เสียเวล่ำเวลา วันหนึ่ง ๆ ขอให้มืพุทโธ ๆ ติดใจเถาะ พุทโธ
คำเดียวเท่านั้นกระเทือนทั่วพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เลย เป็นของ
เล็กน้อยเมื่อไร อัมโม ก็คือธรรมชาติที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้แล้ว
เป็นธรรมชาติขึ้นมา ประหนึ่งว่าท้องฟ้ามหาสมุทร คำว่ากว้างขวาง-
กว้างขวางขนาดไหน ครอบท้องฟ้ามหาสมุทรมีแต่ธรรมชาติทั้งนั้น
เป็นของเล็กน้อยเมื่อไร สังโฆ ก็รวมเข้าไปในธรรมชาติอันเดียวกัน
แล้วยิ่งกว้างขวางหาประมาณไม่ได้เลย

ขอให้ระลึกเถิด จะเป็นพุทโธก็ได้ อัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ จะเป็น
มหามงคลแก่เราผู้ระลึกอยู่เสมอไป นี่คือนี่พึงเป็นพึงตายของเรา ให้พา

กัณอบรมเสมอ อย่างน้อยเวลาจะหลับจะนอนอย่าพากันนอนเฉย ๆ แผล
สองสสิ่งแผ่บาทแผ่ไปเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ ให้หลับด้วยพุทโธ เวลานั่ง
ภาวนาก็ให้มีพุทโธ หรือคำบริกรรมใดก็ตาม พุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ
ให้มีสติใจจนกระทั่งหลับ นั้นแลเชื่อว่าเป็นผู้สร้างธรรมจนกระทั่งหลับ ๆ
ทุกวัน แล้ววันนี้ก็ได้ วันหน้าก็ได้ ต่อไปก็เป็นนิสัยปัจจัย ไม่ได้ทำ
อยู่ไม่ได้ ต้องอุตสาหะพยายามทำทุกวัน ต่อไปก็พอใจทำ ๆ ไม่ได้ทำ
อยู่ไม่ได้ เมื่อธรรมมีกำลังแก่กล้าแล้ว ต้องชักจูงเจ้าของให้ทำความดี
เสมอไป ๆ ต่อไปก็ราบรื่นดีงาม นี่คือที่พึ่งอันเป็นที่พึ่งใจของพี่น้อง
ชาวพุทธเรา ขอให้พากันบำเพ็ญ

ทางฝ่ายพระก็ให้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติตามหน้าที่ของพระ
พระในครั้งพุทธกาลท่านบวชมาเพื่อชำระสะสางกิเลสจริง ๆ ในตำรับตำรา
บอกไว้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม เมื่อออกมาบวช
ในพุทธศาสนาแล้ว สละถิ่นฐานบ้านเรือนยศถาบรรดาศักดิ์โดยสิ้นเชิง
ออกประพฤติปฏิบัติ

รุกขมูลเสนาสน์ ถือป่าถือเขาสำเนาไพรตามถ้ำเงื่อมผาเป็นที่
บำเพ็ญสมณธรรมตลอดไป แล้วสำเร็จผลขึ้นมาก็คือเป็นพระโสดาบัน
สกิทาคาบัน อนุคาบัน อรหันต์บัน เป็นสรณะของพวกเราโดย
สมบูรณ์ตลอดมา นี่คือพระในครั้งพุทธกาลบวชมาเพื่อชำระสะสางกิเลส
กิเลสก็ค่อยหลุดลอยไป ๆ ได้ธรรมทั้งแท่งขึ้นภายในหัวใจ นี่พระของ
พระพุทธเจ้าเป็นพระประเภทนั้น

ครั้นนานมา ๆ มันก็เลยเข้ามาทั้งพระเขาพระเรา เป็นพระ
คลุกเคล้าด้วยส้วมด้วยถ่านด้วยกิเลสตัณหาไปหมด บวชเข้ามาแทนที่จะ
ชำระสะสางกิเลส กลับมากอบโกยกิเลสตัณหาเข้าสู่ภายในใจ หนาแน่น

ยิ่งกว่าประชาชนญาติโยมเสียอีก มีจำนวนมากพระเจ้า ไม่ว่าพระเจ้า พระเรา พระสมัณนี้คนสมัณนี้ หัวใจสมัณนี้ กิเลสที่หนาแน่นอยู่ในสมัณนี้ เต็มหัวใจของพระเจ้า จะสร้างความชั่วช้าลามกอย่างไม่กระดากอภัยได้ ยิ่งกว่าประชาชนเสียอีก มีเยอะ ให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายนำไปประลึก ในสิ่งเหล่านี้ ไม่ได้ว่าให้ผู้หญิงผู้ใด ว่าให้กิเลสที่มันแหลมคมมากที่จะ เข้าแทรกสังจิตใจของพระเจ้าให้เป็นโจรเป็นมาร ปล้นชาติปล้นศาสนาไป ได้โดยไม่ต้องสงสัย

ถ้าเราไม่มีธรรมภายในใจ สัมเนื้อสัมต้วสัมหน้าที่ของพระเจ้าเสีย อย่างเดียว กิเลสจะเข้าควบคุมกุมอำนาจไว้หมด ไปที่ไหนมีตั้งแต่กิเลส ตัณหาเต็มตัว ๆ กลายเป็นพระคลังกิเลสไปหมด คลังแห่งธรรมแทนที่จะได้เกิดทุนตามพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แทบจะไม่มี จะมีแต่พระกิเลส คลังกิเลส ทำลายชาติ ทำลายศาสนาไปในตัว โดยเอาผ้าเหลืองครอบ หัวไล่นไว้แล้วก็ว่า ตัวนี้มีอำนาจวาสนาเป็นพระเป็นเณร ใครไม่อยากแตะ เพราะเขาก็กลัวบาป ๆ เจ้าของเองไม่กลัวบาป ยิ่งสนุกทำบาปอย่าง หน้าด้าน มีมากต่อมากนะพระเจ้า ให้พระลูกพระหลานนำไปเป็น ข้อคิดพินิจพิจารณา อย่าให้เป็นพระหน้าด้านอย่างนั้น

ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ศีลธรรมเป็นยังงี้ พระพุทธเจ้าทรง สอนไว้แล้ว ศีลเรารักษาดีแล้วไม่ต่างพร้อย ไม่ได้ล่วงเกินศีลด้วยความ ไม่ละอายบาป มีหิริโอตตปปะสะตุงกลัวต่อบาปตลอดเวลา รักษาศีล เป็นศีลที่บริสุทธิ์ เพียงเท่านั้นเราก็อบอุ่นภายในหัวใจของเรา ยิ่งสร้าง สมานคือความสงบเย็นใจให้เกิดขึ้นภายในจิตใจมากน้อยเป็นลำดับลำดับ ไปที่ไหนสว่างงามด้วยจิตที่เป็นสมานสงบเย็น สว่างกระจ่างแจ้งอยู่ ภายในทรวงอกนี้แหละ ไม่ได้อยู่ที่ไหน

๑๖

ใจที่มีความสงบร่มเย็น สว่างกระจ่างแจ้ง จะสว่างอยู่ท่ามกลางอกของผู้ปฏิบัติโดยไม่ต้องไปถามใคร แล้วยังได้รับการส่งเสริมมากน้อยเพียงไร ธรรมนี้จะสว่างออก ๆ สว่างออกจนกระทั่งถึงเอาให้สุดยอดเลยนะ เมื่อกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจหมดแล้ว ใจนี้จะสว่างจ้า ครอบโลกธาตุไปเลย เป็นยังงี้หัวใจดวงนี้เลิศเลอไหม ที่มันเลวหาความเลิศเลอหาความเป็นสาระไม่ได้ ก็เพราะกิเลสตัวไร้สาระเข้าไปปกคลุมหุ้มห่อให้เป็นส้วมเป็นถ่านไปหมดทั้งดวงใจนั้นแล มันจึงไม่มีคุณค่าราคาอะไรเลย พอสลัดปัดนี้่อกด้วยความพากเพียรของเราแล้ว สิ่งที่เราทั้งหลายจะกระจายออกไป สิ่งที่มีสารประโยชน์ภายในจิตใจ จะค่อยแสดงตัวขึ้นมา ๆ ถึงขั้นเต็มที่แล้วสว่างจ้า ไม่ต้องไปถามใคร

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ไม่ต้องถามใคร สว่างจ้าครอบแดนโลกธาตุ พระอรหันต์ตรัสรู้ธรรม ท่านไม่ต้องไปถามใคร เพราะเป็นธรรมชาติที่รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน เพราะของอันเดียวกัน ท่านจึงไม่ถามกัน นี่คือการเลิศเลอของจิตที่พ้นจากแดนสมมุติ ได้แก่กิเลสตัวส้วมตัวถ่านนั้นแล เป็นตัวสมมุติที่สำคัญมาก มันปิดบังหุ้มห่อจิตที่เป็นสาระอันสำคัญให้ขาดสะบั้นลงไปหาคุณค่าราคาไม่ได้ คนทั้งคนเหมาแต่ทรอกเวจีด้วยการสร้างบาปสร้างกรรม ตายแล้วจมลงในรอกก็คือใจดวงนี้ที่กิเลสตัวชั่วช้ำลามก มันครอบงำให้สร้างแต่ความชั่วช้ำลามก จนลืมนื้อลืมตัว จมลงไปโนนรอก สายไปเสียแล้ว แก้ไม่ตกต้องเสวยกรรมอยู่ในนั้น พอโผล่ขึ้นมานี้ก็เลสปิดอีก เหมือนหนึ่งว่านรกไม่มี แล้วก็สร้างความหน้าด่านเข้าอีก หาญทำต่อบาปต่อกรรมทั้งหลาย สร้างอีกลงอีกอยู่อย่างนั้นตลอดมา

นี่คนไม่มีธรรม ไม่มีหิริโอตตปปะ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมอันใดเลย ถ้าคนมีธรรมในใจแล้วสะดุ้ง ๆ ไม่ว่าจะที่ลับที่แจ้งไม่กล้าทำ เพราะการทำ เจ้าของเองเป็นผู้รู้เองเห็นเองในตัวเองผู้ทำ ไม่มีคำว่าแจ้งว่าลับที่ไหน อยู่กับตัวเองผู้ทำ ท่านก็ไม่ทำ สร้างแต่ความดีความดีอย่างพระท่านภาวนาที่พูดว่า ผู้ครองความสุข ก็คือ พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบต่อศีลต่อธรรมอย่างยิ่ง จะอดอยากขาดแคลนอะไรก็ตาม นั้นเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยภายนอก แต่ภายในคือใจกับธรรมกลมกลืนเป็นอันเดียวกันแล้วอยู่ไหนสบายหมด ตั้งแต่ศีล ตั้งแต่สมาธิ สง่างามภายในใจ จากนั้นก็ปัญญาสว่างกระจ่างแจ้ง ถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้นแล้วพอตัว อยู่ไหนสบาย ๆ ไปหมด

นี่อำนาจแห่งการปฏิบัติธรรม ผลเป็นที่พึงพอใจอย่างนี้ ได้ทุกกาลทุกเวลาของผู้บำเพ็ญ ไม่เลือกกาลเวลา ท่านจึงเรียกว่า อกาลิโกธรรม ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลามาเกิดขวางได้เลย เราทำเมื่อไรได้เมื่อนั้น สร้างกรรมเมื่อไรได้ เช่นเดียวกับการสร้างบาปตามกิเลส สร้างเมื่อไรเป็นกิเลสสร้างเมื่อไรเป็นบาปเป็นกรรมตลอดไปเสมอกัน เราจึงเลือกเฟ้นสร้างแต่คุณงามความดีเข้าสู่จิตใจของเรา เราจะมีความสุขความสงบเย็นใจ

พี่น้องทั้งหลายมีอำนาจมีวาสนา เกิดขึ้นมาในท่ามกลางแห่งพระพุทธศาสนา พ่อแม่ปู่ย่าตายายพากราบพาไหว้บูชา ได้ทำบุญให้ท่านเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล เจริญเมตตาภาวนา นี่เป็นสิ่งที่เลิศเลอสำหรับกายมนุษย์ใจมนุษย์เรา เราได้ครองธรรมเหล่านี้จากพุทธศาสนา นับว่าเป็นผู้มีวาสนาบุญญาภิสมภาร ขอให้รักษามรดกที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายมอบให้นี้ ให้สมคุณค่าราคาที่พ่อแม่ของเราเมตตาสงสารถ่ายทอดให้พวกเรา นำไปประพฤติปฏิบัตินะ เราจะเป็นคนดีถ่ายทอดกันไป

เช่นพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนิพพานแล้ว พระสงฆ์สาวกก็ครอง
อรรธครองธรรมเป็นพระอรหันต์ เอ้า องค์กรนี้ล่องไป องค์กรนั้นก็บรรลุ
อรหันต์ขึ้นมา ครองมรดกอันล้ำค่า ๆ ต่อกันมาเรื่อย ๆ เหมือนพวก
เราทั้งหลายที่เป็นพุทธบริษัทครองอรรธครองธรรม เป็นลูกพระพุทธเจ้า
ละอายต่อบาปต่อกรรม มีความกระหม่อมข่มของต่อศีลต่อธรรม บำเพ็ญ
ตนให้เป็นคนดีเรื่อยไป เราก็จะครองความดีสืบทอดปู่ย่าตายายของ
เราไป เช่นเดียวกับกับบรรดาพระอรหันต์ ท่านสืบทอดมรดกอัน
ล้ำค่ามาสู่ใจของท่าน เป็นพระอรหันต์ถ่ายทอดกันมาเรื่อย ๆ จน
กระทั่งทุกวันนี้

นายกรัฐมนตรี พร้อมคณะรัฐบาล ร่วมกันตักบาตรและถวายจังหันเช้า

ธรรมปฏิบัติ

สติเมื่อรักษาจิตอยู่แล้ว จิตจะไม่ค่อยเป็นภัยต่อตัวเองนะ จะ สะดวกสบาย เข้าทางด้านสมาธิก็ง่าย ออกทางด้านปัญญามันก็พิจารณา ดังที่เคยเขียนในปฏิบัติภา มีหลายชั้นการพิจารณา เรื่องเหล่านี้เป็นหินลับปญญาณะ เป็นสิ่งที่ชักฟอกจิตกล่อมจิตให้สงบ ถ้าจิตยังไม่ได้หลัก ได้ฐาน ให้ตั้งคำสัจย์คำบริกรรมนี้ไว้กับจิต เช่น พุทโธ ให้จิตอยู่กับ พุทโธเลย ห้ามไม่ให้คิดไปเรื่องสัตว์เรื่องเสื่อเรื่องอะไร ๆ ห้ามไม่ให้ คิด ให้คิดอยู่กับพุทโธอย่างเดียว บังคับไว้นี้ แล้วกระแสของจิตก็ รวมตัวเข้าไป ๆ พอกระแสของจิตรวมตัวเข้าไปเป็นจุดของผู้รู้เด่น ๆ แล้ว ไม่มีกลัวอะไรเลย คิดออกไปข้างนอกก็ไม่กลัว คิดออกไปเป็นเสื่อเป็นอะไรก็ไม่กลัว แต่ก่อนคิดไม่ได้นะ คิดนี้สะดุดทันทีเลย กลัว

ที่นี้พอจิตรวมกระแสเข้าไปด้วยอำนาจแห่งการบังคับจิตให้อยู่กับ คำบริกรรม มีสติบังคับอยู่ตลอด ที่นี้มันก็สั่งสมความรู้ขึ้น ๆ ความรู้ ค่อยเด่นขึ้น ๆ พอความรู้เด่นขึ้นเต็มตัวแล้วที่นี้ความกลัวไม่มีนะ ที่นี้ เราจะคิดออกไปหาเสื่อ คิดแยะก็ไม่กลัว นั่นเห็นไหม นี่จิตได้หลัก นี้ขั้นสมาธิ ต้องอาศัยคำบริกรรมเป็นเครื่องกำกับ บังคับจิตไม่ให้คิด ออกไปหาสัตว์หาเสื่อ หาอันตรายต่าง ๆ ให้อยู่กับความรู้อย่างเดียว จิตลงได้ นี่อันหนึ่ง

ที่นี้เวลาจิตมีความหนาแน่นมันคงยิ่งกว่านั้น จิตตั้งอยู่กับผู้รู้เลย ไม่ยุ่งกับอะไร คำบริกรรมไม่มี แต่ความรู้เด่นอยู่นั้น จิตก็อยู่นั้นเสีย นี้ก็ไม่กลัว นี่เป็นขั้นตามหลักของการฝึกจิตนะ พอจิตก้าวออกทางด้าน ปัญญา ที่นี้ไปอีกนะ พอจิตถึงขั้นปัญญา คิดถึงเรื่องสัตว์เรื่องเสื่อ

เอาสัตว์เอาเสือมาแยกธาตุ ไหนอะไรเป็นเสือ ว่าชน คนเราก็มี ว่าผม ผมเราก็มี เทียบกันเข้าไปทุกสัดทุกส่วน พูดถึงเรื่องนี้เรื่องจะไปจนตรอก มันไม่จนอย่าว่านะ ไล่เข้าไป กลัวตามันหรือ ตาเรามิไม่เห็นกลัว ไปกลัวตาอะไรกับตาเสือ ถ้าว่ากลัวชน คนเราก็มีกลัวอะไร ของเราก็มี มีรับกันอยู่แล้วกลัวเขาหาอะไร

ไล่ไปไล่มาก็มาจนตรอกที่หาง หรือกลัวหางเขาเหรอ เราจะอวด ว่าหางเราก็มี มันไม่มีซี มันออกได้นะอย่าว่ามันออกไม่ได้ นี่เห็นไหม ปัญญา พอไล่ไปไล่มาไปถึงหางละซี ไม่มีที่ไล่ คือไล่อะไรเราก็มีเหมือนเขา เช่นว่าเล็บ เล็บเราก็มี เขี้ยว เขี้ยวเราก็มี ไม่เห็นกลัว ไปกลัวอะไร เขี้ยวเสือ นี่คือพิจารณาปัญญา ด้านปัญญาแยก ไล่ไปไล่มาก็มาถึงหาง ละซี หรือกลัวหางเขาเหรอ ที่นี้เราจะจัดหางออก เราไม่มีหาง พอ ว่ากลัวหางเขาเหรอ เราจะจัดหางเราออกไปสู้ มันไม่มีหางสู้เขา แต่ เขาเองเขายังไม่เห็นกลัวหางเขา แล้วไปกลัวทำไม เขาเองเขายังไม่เห็น กลัวหางเขา แล้วจะไปกลัวหางเขาทำไม แก่ไปนั้นแล้วไปได้สบาย

จากนั้นก็แยกออกเป็นธาตุต่าง ๆ นานา ถ้าเป็นขั้นของปัญญานี้ พิจารณาเรื่องสัตว์เรื่องเสือนี้ มันจะออกทางด้านปัญญาแยกธาตุแยกชั้นธ จนไม่มีเสือติดความรู้สึกเลย มันก็ไม่กลัว มันเป็นขั้น ๆ นะ การ พิจารณาทางภavanaเรา เบื้องต้นตั้งคำบริกรรมให้จิตอยู่กับนั้น จิตตั้งได้ นี่อันหนึ่ง อันที่สองจิตเข้าไปสู่ความสงบจนจิตเป็นสมาธิ ไม่ตั้งคำบริกรรม ก็ได้ ความรู้นั้นเด่น อยู่กับความรู้อยู่สติ มันก็ตั้งของมันได้ จากนั้น ออกทางด้านปัญญาแยกธาตุแยกชั้นธ แยกธาตุแยกชั้นธยิ่งพิสดารนะ อู๋ พิสดารมากทางด้านปัญญา ที่นี้อะไรมันก็ไม่มีซี สัตว์เสือไม่มี สุดท้ายมันก็ว่างไปหมดเลย

พอคิดว่าเสียแว็บ พอแย็บออกนี่ตัวสังขารนี้แลตัวเสีย เห็นไหมล่ะ มันไม่ว่าโน้นเป็นเสียนะ ตัวปรุงออกว่าเป็นสัตว์เป็นเสื่อเนื้อร้ายอะไรต่าง ๆ ตัวนี้เองเป็นเสื่อหลอกตัวเอง มันก็ทันตัวนี้ ๆ พอแย็บปั๊บมันก็รู้ทัน ๆ นี่เรียกว่าปัญญา มันแก้ตัวเอง จากนั้นมันก็เลยว่างไปหมด ๆ พอแย็บอะไรก็เป็นเรื่องของผู้นี้ไปปรุงแต่งเป็นเรื่องราวขึ้นมาเสีย ผู้นี้ดับมันก็ดับ ไม่มีเรื่อง เรื่องมันเกิดกับผู้นี้ มันก็แก้กันตรงนี้ พิจารณากันตรงนี้ เรื่อยไปอย่างนั้นนะ เรื่องพิจารณาทางภาวนาในที่เช่นนั้นไปอยู่อย่างนั้น

พูดเหล่านี้เราทำหมดแล้วนะไม่ใช่ไม่ทำมาไม้เฉย ๆ นะ ทำมาแล้ว ได้อุบายทุกอย่าง ได้สติสตั้ง ได้ปัญญาความเฉลียวฉลาดฟอกจิตใจออกไปโดยลำดับ ด้วยการพิจารณาอย่างนี้ ๆ เมื่อเป็นที่แน่ใจผ่านไปแล้วด้วยความแน่ใจถูกต้องแล้ว พูดให้ใครฟังจะผิดไปไหน ทางเดินอันเดียวกัน ถ้าปฏิบัติตามนี้ก็เป็นที่ไปได้อย่างนั้น ความหมายว่าอย่างนั้น จนกระทั่งถึงขั้นมันว่างไปเลย อะไรไม่มี สัตว์เสื่ออะไรไม่มี ว่างไปหมด นั่นขั้นหนึ่ง ดูแต่ตัวมันจะมี คือตัวสังขาร แนะ มันมีอยู่ตรงนี้นะ อะไร ๆ จะเป็นที่ไหนขึ้นมา จะเป็นขึ้นจากตัวปรุงตัวคิด คิดดีคิดชั่วนี้ตัวก่อกำก่อธรรมขึ้นในใจก็ตัวนี้เอง มันแก้กัน ๆ จนกระทั่งทั้งหมดแล้วไม่มีอะไรเลย

แล้วอะไรจะมาหลอก เมื่อเจ้าของไม่หลอกเจ้าของเสียอย่างเดียวหมดอะไรหลอก เจ้าของรู้เจ้าของเสียอย่างเดียวอะไร ๆ ไม่สำคัญ รู้เจ้าของอย่างเดียวพอ พอรู้เจ้าของอย่างเดียวปล่อยหมด เมื่อปล่อยหมดแล้วก็ไม่ติดข้องอะไร เมื่อไม่ติดข้องตัวเองเสียอย่างเดียว สามโลกธาตุไม่ติดอะไรเลย นั่นมันเป็นขั้น ๆ ของจิต ไม่ได้เป็นแบบเดียวขั้นเดียว นี่ผู้พิจารณาทางด้านปัญญา นอนจมอยู่กับสมาธิภาวนาเฉย ๆ ไม่ตื่นะ ให้ใช้ปัญญา ปัญญาจะก้าวเดินออก

สมาธิคือความสงบใจนี้เหมือนน้ำเต็มแก้ว เต็มภูมิของมันแล้ว เหมือนน้ำเต็มแก้ว ให้เลยนั้นไม่เลย จะขนาดไหนก็อยู่แค่นั้น เหมือนน้ำเต็มแก้ว เลยนั้นไม่ได้ นี่คือสมาธิเต็มภูมิ แต่จะให้ความรู้ความฉลาดแยกคายยิ่งกว่านั้นไม่มี มีเต็มภูมิของสมาธิซึ่งเท่ากับน้ำเต็มแก้ว เท่านั้นเอง นี่สมาธิ มีขอบเขตนะ ที่นี้พอออกทางด้านปัญญาไม่ได้ เป็นอย่างนั้นนะที่นี้ พอด้านปัญญาเหมือนน้ำล้นแก้วที่นี้นะ พอออกทางด้านปัญญามันจะออกของมัน กระจายออก ๆ พิจารณาแยกธาตุ แยกชั้นธ อสุภ อสุภิ ทุกข์ อนิจจัง อนตตา ทั้งเขาทั้งเราเทียบทั่วแดน โลกธาตุ เข้ามาสู่จุดเดียวกันเหมือนกันหมด ๆ มันพิจารณาของมัน อย่างนั้น นี้เรียกว่าปัญญา ที่นี้แตกนะปัญญา

ปัญญานี้เป็นน้ำล้นแก้ว ไม่ใช่ น้ำเต็มแก้ว ปัญญานี้ออกแตกฉาน ตามแต่นิสัยของผู้พิจารณา จะไม่มีสิ้นสุด พิจารณายังไง กิ่งนี้แตก แขนงนั้น แขนงนั้นแตกแขนงนี้ แขนงนี้แตกแขนงนั้นเรื่อย นี่สติปัญญา ออกทำงานนะ พอจับจุดนี้ปั๊บ จุดนี้มีแขนงอะไรบ้างมันตามไปอีก เหล่านี้มีแขนงอะไรบ้างตามไปอีก ๆ เหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อไฟหนาแน่นก็ แสดงเปลวหนัก ถ้าเบาบางลงไปเปลวก็อ่อนลงมา ๆ ยิ่งเชื้อไฟละเอียดเท่าไร ไฟก็ละเอียดลงไป ๆ คำว่าเชื้อไฟคือกิเลส กิเลสหนาแน่นเท่าไร สติปัญญาต้องพัดกันอย่างหนักอย่างแน่น ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม ถึงขั้นฟ้าดินถล่มมันก็เป็นของมันเองไม่รุนแรงอย่างนั้น กิเลสประเภทนี้จะลดตัวไม่ได้ หรือจะพังไปไม่ได้ ด้วยปัญญานี้เท่านั้น มันก็รู้ของมันเอง ที่นี้พอทางนั้นอ่อนลง เชื้อไฟคือกิเลสมันบางเท่าไร ๆ เชื้อไฟละเอียดลงไปเท่าไร สติปัญญาซึ่งเรียกว่าธรรม ปัญญาธรรม สติธรรม จะตามไหม้ตามเผากันไปเรื่อย ไหม้ไป ๆ ทางนั้นละเอียดเท่าไร ทางนี้

ก็ไหม้เอง ๆ เป็นเอง ๆ จนกระทั่งเชื้อละเอียดสุดยอด หมด ไม่มีอะไรที่จะเผาไหม้แล้ว ไฟไม่ต้องบอกตัวเอง ไม่ดับมันจะไปเผาอะไร นั่นละท่านว่าความเพียรของท่านสิ้นสุดยุติ วุสิต พุรหมจรรย์ การประกอบความพากเพียร เรียกว่าธรรมะเป็นเครื่องอยู่ หรือพรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว จบตรงที่เชื้อไฟหมด ไฟก็หยุดเผาไหม้ เรียกว่าความเพียรเพื่อแก้กิเลสไม่มีอะไรแก้แล้ว วุสิต พุรหมจรรย์ กต กรณีย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว คือการแก้การถอดถอนกิเลสซึ่งเป็นงานอันใหญ่หลวงนี้ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว หมดงาน จากนั้นต่อไปจะแก้กิเลสด้วยงานเหล่านี้อีกไม่มีเลย จึงว่าเสร็จงาน

งานของธรรมนี้มีสิ้นสุดเสร็จได้ นะ กิเลสพังเท่านั้น งานของธรรมที่จะแก้กิเลสอีกไม่มี พระพุทธเจ้าตั้งแต่ตรัสรู้แล้วจนกระทั่งนิพพาน ท่านไม่มีว่าท่านจะประกอบความพากเพียรเพื่อฆ่ากิเลสตัวใด ก็มันหมดแล้วฆ่าอะไร ก็มีอยู่แต่ระหว่างขั้นธกัปปจิต ยืนเดินนั่งนอนเพื่อบรรเทาขั้นระหว่างขั้นธกัปปจิตให้อยู่กันสะดวกสบายในการเปลี่ยนอิริยาบถให้เสมอประการที่สองพิจารณาเรื่องอรรถเรื่องธรรมละเอียดลเอียดคายขนาดไหน ท่านก็พิจารณาของตนเอง อันนี้ไม่มีใครรู้ นอกจากท่านรู้ของท่านเอง ทุกองค์ที่เป็นรู้ตัวเอง ไม่ต้องไปถามกัน ท่านอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ

เดินจงกรมพระพุทธเจ้าก็เดิน นั่งสมาธิภาวนาพระสาวกทั้งหลายก็ทำเหมือนกัน แต่ทำมีอยู่สองประเภท ประเภทหนึ่งเพื่อบรรเทาธาตุขันธ์เปลี่ยนอิริยาบถ พายืนพาเดินพานั่งพานอนพาขับพาถ่าย เปลี่ยนอิริยาบถพอถึงวันทิ้งมัน ร่างกายนี้มันกดมันถ่วงมันหนัก พายืนพาเดินพานั่งพานอน ซึ่งเป็นการปลงวางบ้างพอพักผ่อนนิตหน่อย ๆ จากนั้นจิตของท่านพิจารณาเรื่องอรรถเรื่องธรรมต่าง ๆ แล้วระหว่างขั้นธกัปปจิต

ที่พัक्तัวก็มี เช่น นั่งสงบสมาธินี้ กิริยาของชั้นนี้พักงาน ความคิด ความปรุ้งยุ่งเหยิงวุ่นวายระงับดับหมด เหลือแต่ธรรมชาติที่รู้ นี้ชั้นก็ได้พัक्तัว ไม่ปล่อยให้มันติด มันก็ไม่ทำงานมันก็พัक्तัว

จิตก็เป็นจิตอยู่นั้นแหละ ลงคำว่าวิมุตติพูดอย่างอื่นไม่ได้แล้ว ก็พูดแต่เรื่องของสมมุติเท่านั้นแหละ ระหว่างนั้นก็พักจิต พอจากนั้นแล้ว จิตก็มีกำลังขึ้นมาก็ประสานกันไปได้อีก แล้วระหว่างชั้นกับจิตอยู่กันไป ได้จนกระทั่งถึงอายุขัย นั้นแหละท่านทำความเพียรท่านทำอย่างนั้น ท่านไม่ได้มาแก้กิเลส กิเลสถ่วงได้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ไม่มีอะไรที่จะแก้กันอีก ไม่มี จะทำยังไงให้มีก็ไม่มี ถ้ายังมีอยู่จะเรียกว่ามันหมด มันสิ้นได้ยังไง ก็เรียกว่ามันไม่มีนั่นเอง ค้นหาทำไมมันก็ไม่มี ใครจะเป็นบ้าไปค้น ก็รู้อยู่แล้วว่ามันสิ้นแล้ว ไม่ใช่พระอรหันต์บ้าอะไร นั่นละท่านรู้ ท่านรู้อย่างนั้น

สนุทธิฎุจิโก สนุทธิฎุจิโก ประกาศปังสุดยอด คำว่าสุดยอดก็คือ วุสิตุ พุทธมจริยิ์ สุดยอดแล้วหยุดหมาย หายสงสัย ไม่ต้องไปทูลถาม พระพุทธเจ้า แม้ประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม สนุทธิฎุจิโก ประกาศก้องมาแล้ว ด้วยพระพุทธเจ้าทรงแสดงเอง นั่นสุดยอด สนุทธิฎุจิโก รู้เองเมื่อรู้เองแล้วจะไปถามใคร นั่นมันก็หมดเท่านั้นเอง พูดว่าจะไม่นาน มันก็นานเหมือนกันนะเอาละพอสมควรแล้ว วันนี้พูดเรื่องอะไรบ้างแต่ก็เป็นธรรมะมากนะ วันนี้รู้สึกเป็นธรรมะมากทางด้านจิตตภาวนานะ ให้พากันส่งเสริมทางด้านจิตใจให้มากนะ

ธรรมสอนตามหลักความจริง

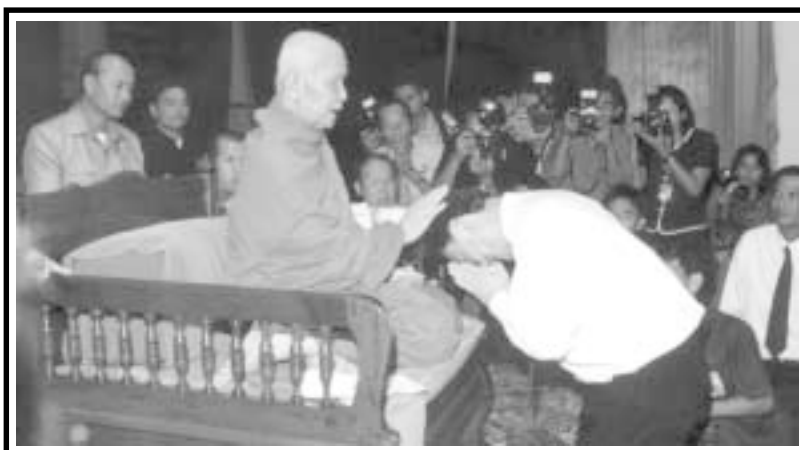
เราไม่เคยสงสัยในธรรมทั้งหลายที่นำมาเทศน์นะ ไม่ว่าจะธรรม
ชั้นใด ๆ ถอดออกมาจากหัวใจเทศน์ตลอด ใครเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็น
กรรมของสัตว์ก็มีเท่านั้น พระพุทธเจ้าสอนแบบเดียวกัน พระอรหันต์
สอนก็แบบเดียวกัน ขึ้นกับสัตว์โลกที่จะมีความเชื่อความเคารพเลื่อมใส
หยาบยกเอาธรรมนั้นมาพองจุงใจตนเองให้ไปทางที่ดีก็เป็นไปตลอด ผู้ที่
ไม่ยอมเชื่อ ก็เลสมันคอยจะจุกลากอยู่แล้ว มันก็ต้องไปทางกิเลสโดยตรง
พอไม่เชื่อเท่านั้นขึ้นแล้วนั้น กิเลสเอาไปแล้ว กิเลสเอาไปกินแล้ว ไม่ใช่
ไม่เชื่อไม่เกิดผล ผลกิเลสจะรอรับตลอดเวลาที่จะลากลง เราจึงต้อง
ได้ระมัดระวัง

นี่เราเกิดในท่ามกลางพุทธศาสนา เรียกว่าเลิศแล้วนะ มนุษย์
เหมือนกันที่ไม่มีพุทธศาสนาอันเป็นธรรมแมนยามีมากเวลานี้ ตั้งแต่
เรามีศาสนาอยู่ก็ยุ่งเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปมากมายกายกอง ยิ่งผู้ไม่มีศาสนา
ด้วยแล้ว ไม่รู้ว่าจะบุญว่าบาปเป็นยังไง อันนี้ละหวัชชนฝาไปเลย ไม่ได้รอ
ทุกข์ทรมาน แล้วฝั่งฝาก็ไม่มี เขตแดนก็ไม่มี เกิดตันเกิดเตาด้วยอำนาจ
แห่งกรรมชั่วที่เจ้าของทำอยู่ตลอด มันไหลไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นละ

นี่เราเกิดในท่ามกลางพุทธศาสนานี้ นับว่าเลิศเลอมากนะ ขอให้
นำศาสนาไปต่อสู้กับข้าศึกศัตรู ตัวชี้เกยจี้คร้าน ตัวท้อแท้อ่อนแอ
ตัวตระหนี่ถี่เหนียว เหล่านี้มีแต่กิเลสทั้งนั้นนะ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้พาใคร
ไปสวรรค์นิพพาน ที่กล่าวนี้ คือเป็นเรื่องโทษทั้งนั้น เป็นสมบัติของ
กิเลสแต่มาเป็นภัยต่อสัตว์โลกผู้เชื่อตามมัน ถ้าตรงกันข้ามเป็นผู้มีความ
เชื่อตามหลักความจริง

ธรรมสอนตามหลักความจริง เชื่อตามหลักความจริง เชื่อบุญ
 เชื่อกาน เชื่อการกุศล ขนความสุขความเจริญบุญกุศลเข้าสู่ใจ ผู้นี้
 ไปได้โดยลำดับ ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย กาลนั้นเวลานี้ ไม่มี ขึ้นอยู่
 กับผู้ทำ ทำดีเป็นดี ทำชั่วเป็นชั่ว นี่คือแบบตายตัว ขอให้พากันจำไว้
 ทุกคน เสมอกันตลอด ขึ้นอยู่กับผู้ทำเท่านั้นเอง ผู้ทำจะหนักไปทางไหน
 ผลก็หนักไปทางนั้น ทางชั่วยังเป็นผลชั่วขึ้นมา ทางดีเป็นผลดีขึ้นมา
 มากน้อยตามการกระทำของผู้ทำทั้งหลายนั้นแหละ

ภาพฯ พ.ต.ท. ดร.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี กราบนมัสการหลวงตา

โลกุตตรธรรม

โลกุตตรธรรม คือ เหนือสมมุติโดยประการทั้งปวง เรียกว่า
โลกุตตรธรรม แปลว่า ธรรมเหนือโลก โลกนี้หมายถึงโลกสมมุติทั้งหมด
ธรรมนี้แดนเหนือสมมุติ ท่านถึงเรียกว่าโลกุตตรธรรม มันจำเข้าไปใน
หัวใจซี หัวใจดวงใดก็ตาม ไม่ต้องไปหาพระพุทธเจ้าว่าอยู่ที่ไหน จำอยู่นี้
เป็นอันเดียวกันเหมือนน้ำในมหาสมุทรที่เคยพูดแล้วนั้น เราจะไปหา
มหาสมุทรที่ไหน มองดูนี้ก็ป็นมหาสมุทร จำถึงกันหมด จ๋อลงบับนี้
ถึงกันหมดแล้ว นี่ละพุทธะแท้ ธรรมะแท้ ที่ว่าองค์ศาสดาแต่ละองค์ ๑
แท้เป็นอย่างนี้

พระสรีระของท่านเป็นเรือนร่างของธรรมชาตินี้ มีเกิดมีตายมี
เปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดาอย่างที่เรารู้เห็น แต่สำหรับโลกสมมุตินิยมก็ต้อง
เรียนถึงพระสรีระคือรูปร่างของพระพุทธเจ้า เรือนร่างนั่นเอง เรือนร่าง
ของธรรมอันเลิศอยู่ข้างโน้น อันนั้นจะไปขัดข้องอะไรกับสิ่งใดว่าั้นเลย
ไม่มีอะไรขัดข้อง โลงไปหมดทั่วแดนโลกธาตอะไรจะมาผ่าน แดน
สมมุติอยู่ได้แล้ว อันนี้เหนือสมมุติทั้งหมดแล้วอะไรจะขึ้นไปแทรกไป
แข่งไปลบได้ละ ไม่งั้นจะเรียกว่าโลกุตตรธรรม ว่าธรรมเหนือโลกได้หรือ
เหนือตลอดเวลา ไม่ว่าธรรมะชั้นใด ๑ เหนือตลอดเวลา นี่เรียกว่า
โลกุตตรธรรม

ธรรมไม่สูญจากโลก

ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าอยู่แล้ว ผลที่ได้รับในทางความดีงามนี้ก็เช่นเดียวกับผู้วิ่งตามกิเลส อันเดียวกันเลย คนละฝั่งไปคนละฝั่ง ฝั่งกิเลสก็สุดเหวี่ยงเหมือนกัน ไปสุดเหวี่ยง ฝั่งนิพพานก็สุดเหวี่ยง สุดเหวี่ยงด้วยความหลุดพ้น ฝั่งกิเลสสุดเหวี่ยงด้วยมหันตทุกข์ เอาสุดเหวี่ยงเลย เป็นอย่างนั้น เป็น อกาลิโก เสมอกันตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ไม่มีใครจะเหยียบย่ำทำลายว่า ธรรมนี้สูญสิ้นไปจากโลกได้ ไม่มี ธรรมไม่สูญสิ้นไปจากโลก เช่นเดียวกับกิเลสไม่สูญสิ้นไปจากโลกในหัวใจของสัตว์ ถ้านอกจากหัวใจของสัตว์แล้ว ไม่พูดว่ากิเลส ๑ อะไรละ เมื่อเข้ามาถึงหัวใจของสัตว์ก็เรียกว่ากิเลส ออกจากอันนี้ละ หัวใจเป็นผู้สัมผัสธรรมและสัมผัสกิเลส ธรรมที่อยู่ทั่วไปท่านก็ไม่ค่อยพูดถึง ธรรมที่ผู้ปฏิบัติจะเข้าสัมผัสในจิตใจของตนเอง จะเป็นเครื่องวัดกันไปได้โดยลำดับ

ถ้าได้ปฏิบัติตามอยู่แล้ว ไม่ว่าจะทางดีทางชั่วก็เป็นไปด้วยกัน เพราะพร้อมที่จะให้ผลแก่ผู้ปฏิบัติแก่ผู้ทำตาม ทำตามฝ่ายชั่วก็เป็นชั่วเรื่อยไป จะว่าดีสักเท่าไรก็มีแต่ลมปาก ความช่วยเหลือกับการกระทำ ๑ ตลอดไปเลย ที่นี้ความดีใครจะว่ามีผลอะไร ไม่มีผลอะไร ก็ไม่มีความหมาย มันมีความหมายอยู่กับการกระทำ ๑ ทำดีเท่าไรดีไปเรื่อย ๑ นี้ อกาลิโก เป็นอย่างนั้น ธรรมเป็น อกาลิโก ให้ผลตลอดเวลาสำหรับผู้ทำ

พวกเราให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัวนะ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว เกิดมาพบพระพุทธศาสนาก็ตาม แต่ไม่มีความเคารพเลื่อมใส ก็ไม่มีความหมายอะไร สำคัญที่ความเคารพเลื่อมใส ปฏิบัติตามธรรม บิบบันกันไปเถอะ ธรรมดาที่เราจะก้าวเดินตามธรรมต้องมีชวากมีหนาม

คือกิเลสเป็นข้าศึก กีดกันหักห้ามต้านทานตลอดเวลาที่เราบำเพ็ญธรรม เมื่อกิเลสยังมีอยู่ในใจมากน้อย มันจะกีดขวางไปเรื่อย ๆ ของมันอย่างนั้น จนกระทั่งสุดขีด กิเลสสิ้นซากแล้วก็ไม่มียะไรกีดขวาง ภายในใจของ พระอรหันต์ท่าน จึงไม่เคยปรากฏว่ามีสมมุติใดแม้เท่าเม็ดหินเม็ดทราย เข้าไปแทรกจิตท่านเลย เพราะเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด ไม่มีเข้าแทรก เพราะนั้นเป็นวิมุตติล้วน ๆ แล้ว นั้นเรียกว่านิพพาน นิพพานของผู้ทรงธาตุทรงชั้นธอยู่ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน พอพ้นจากนั้นแล้ว ก็เรียกธรรมธาตุไปเลย จะเรียกก็ได้ ไม่เรียกก็ไม่เห็นมีอะไร หมดยุทธแล้วตั้งแต่กิเลสสิ้นซากลงไปเท่านั้นเอง

ใจดวงนี้ล่ะที่ว่าเกิดมาจากไหน ๆ เวลาสิ้นสุดแล้วไปที่ไหนอีกนี้ ก็พูดไม่ได้เหมือนกัน พูดไม่ได้ทั้งต้นทั้งปลาย ถึงธรรมธาตุแล้วก็พูดไม่ได้ เราพูดได้แต่ธรรมธาตุ ๆ เท่านั้น หลักธรรมชาติของธรรมธาตุจริง ๆ ก็รู้ได้ตั้งแต่ความถึงขั้นอรหันต์ ตูมเท่านั้นก็รู้กันเลย ไม่ต้องไปถามใคร

ให้พากันฟิตเนื้อฟิตตัว ให้รู้เนื้อรู้ตัวตั้งแต่บัดนี้ละ ธรรมนี้ ประกาศก้องมาเฉพาะพระพุทธเจ้าของเรา ๒,๕๐๐ กว่าปี ประกาศก้อง มาด้วยคุณสมบัติสิ้นโลก ๆ มาตลอดเวลา แล้วพวกเราจะเลวเกินโลก ไปแล้วหรือจึงรับธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ได้ ให้ถามตัวเองนะอย่าไปถามคนอื่นคนใด เป็นการกระทบกระเทือนทั้งตนและผู้อื่น ถามตัวเอง นั้นเพื่อแก้เพื่อถอดถอน ตำนานตัวเองไม่เป็นไร อย่าไปตำหนิคนอื่น ตำหนิ แล้วก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร การตำหนิเขา ถ้าเขาไม่เชื่อฟังเสียอย่างเดียว ถ้าผู้ที่คอยเชื่อฟังอยู่แล้วจะตำหนิหรือชมอะไรก็ดีทั้งนั้น ผู้ไม่สนใจ จะฟังแล้ว ธรรมพระพุทธเจ้าก็แบบเดียวกัน เลิศขนาดไหนก็เลิศแต่ธรรม คนเลวก็เลวอยู่อย่างนั้น ให้เรานำธรรมเข้ามาปฏิบัติตัวของเราให้ดี

ขอให้แทรกธรรมไปกับวิชาทางโลก

เวลานี้หลักสูตรของอรรถธรรมที่เกี่ยวกับเรื่องการศึกษา เฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นสถานที่จำแนกแจกธรรมแทรกไปกับวิชาทางโลกนี้ แต่ก่อนมีนะ อย่างนิทานอีสปหลวงตาบัวก็ได้เรียน นิทานอีสปนี่ก็เอามาจากธรรมะนะ เวลาไปเรียนทางด้านธรรมะจึงได้เห็น โอ้อันนั้นออกไปจากนี้ ๆ มงคลที่ปีนี้ส่วนมากนะที่ออกมาเป็นหลักใหญ่ เรียกว่าจริยธรรม ออกมาสอนนักเรียน เราก็ได้เรียน ท่านยกออกมาเป็นข้อเปรียบเทียบ หรือเป็นคติเครื่องเตือนใจของนักศึกษาหรือว่านักเรียน ตั้งแต่ชั้นประถม

สรุปความลงแล้วในภาควิชาต่าง ๆ แต่ก่อนมีหลักพุทธศาสนาเป็นจริยธรรมฝังใจเด็กและผู้ใหญ่มากตลอด ไม่ว่าจะการทำงานที่ไหนวงราชการต่าง ๆ มีธรรมเข้าแทรกแซง เวลานี้เราอยากจะพูดว่าปิดเกือบเรียบวุธเลย เพราะฉะนั้นกิเลสจึงมีอำนาจแผ่ลงฤทธิ์เต็มที่แล้ว ไปที่ไหนความรู้สูงขนาดไหนก็ตามกิเลสเหยียบอยู่หัวมัน ให้เอาความรู้วิชามาเป็นเครื่องมือสังหารตนเองและส่วนรวมไปมากมาย ใครรู้บ้างไหมเวลานี้

วันนี้จะประกาศธรรมให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ พุทธศาสนามีความสำคัญอย่างไรบ้างที่ทำความร่วมมือให้แก่โลกมานาน เวลานี้ถูกเหยียบย่ำทำลายจากกิเลสความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เหล่านี้เป็นสำคัญ กำลังเหยียบย่ำทำลาย แล้วทำโลกให้พินาศฉิบหาย ยังจะหวังความเจริญจากความฉิบหายมีหรือ มีที่ไหนไม่เคยมี ต้องออกจากความดิบ ความดี การประกอบถูกต้องตั้งงามตามศีลตามธรรม นี่เป็นทางเดินของความสุขความเจริญ เรื่องกิเลสมีมากมีน้อยเท่าไร ๆ มันเป็นภัยทั้งนั้น

เป็นเสี้ยนเป็นหนามเล็ก ๆ น้อย ๆ จนเป็นหลาวเป็นทอกไปหมด
แล้วก็ไฟเผาโลกได้เรื่องกิเลส เหมือนไม้ขีดไฟก้านเดียวขยายออก
ไปได้หมดนั่นแหละ เวลานี้ห่างเหิน

เราอยากจะทำอย่างนี้เลย ในนามของผู้ประกาศธรรมสอน
พี่น้องชาวไทยเรา คือว่าอยากขอขบิณฑบาต ขอให้ทางราชการเรา
สนใจในทางด้านอรรถด้านธรรม เอาวิชาของธรรมะที่เป็นคติสำคัญ ๆ
เข้าแทรกในหลักสูตรการศึกษาตั้งแต่ประถมไป อนุบาลยังไม่พูดแหละ
อนุบาลต้องเอาวิชากล้วยบ้างขนมบ้าง เอาเปลนอบบ้าง มอบให้เด็ก
พวกอนุบาลนะ พอขึ้นประถม มัธยมไปแล้ว หลักสูตรควรมีเป็น
ระยะ ๆ มีแบบมีฉบับ เหมือนว่ามีกฎเกณฑ์ ใครจะเรียนคนไหน
ต้องมีวิชานั้น ดีไม่ดีให้สอบได้วิชานี้ด้วย อย่างนั้นมีข้อบังคับ กิเลส
มันบังคับเรามาจนหาความสมหวังไม่ได้นะ ต้องเอาธรรมเข้าบังคับ
ความสมหวังจะเกิดขึ้นโดยลำดับลำดับ ในหลักสูตรต่าง ๆ ควรจะให้
มีตั้งแต่นี้เป็นต้นไปว่ากันเลย เราเสื่อมทรามมานานก็ขอให้พี่น้องมา
ชาติไทยของเราจะเจริญรุ่งเรือง ด้วยศีลด้วยธรรม

ธรรมเกิดเลิศโลกเป็นบรมสุข

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเสียว่าธรรมของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ที่มาเป็นธรรมธาตุกระจายครอบแดนโลกธาตุอยู่เวลานี้ นั้นเรียกว่า ธรรมเกิดในหัวใจท่าน ท่านปฏิบัติธรรม-ธรรมก็เกิด พวกเราปฏิบัติ ตามกิเลสดีตามกิเลส มีแต่กิเลสเกิดขึ้นยังรุ่งวันยังค่ำ มีแต่กิเลส เกิดพวกเรานี้ พระพุทธเจ้า พระสาวกอรหันต์ทั้งหลายมีแต่ธรรมเกิด นั้นฟังซิ ธรรมเกิดเลิศโลกเป็นบรมสุข กิเลสเกิดมหันตทุกข์จมไปเลย ฟังซิทั้งสองด้านเลย นั้นละแข่งกันอยู่ ระหว่างกิเลสแข่งธรรมมีแต่ ความจม เป็นอย่างนั้นละ ธรรมไม่แข่งใคร ฆ่ากิเลสตายแล้วพอ แสนสบาย นั้นท่านเรียกว่าธรรมเกิด

ธรรมเกิดนี้จะเริ่มเกิดตั้งแต่ออกปฏิบัติ จิตเริ่มสงบเป็นลำดับ ที่ แรกไม่เกิดมากเราตั้งต้นให้เกิดขึ้นเสียก่อน ตั้งหน้าตั้งตาปลูก เมื่อมัน แดกกิ่งแตกก้านแล้ว ก็แตกกิ่งของมันไปเรื่อย ๆ เมื่อมีต้นลำเป็น หลักเกณฑ์แล้ว ต้นไม้ เบื้องต้นมีแต่ต้นเสียก่อน ต่อไปก็แตกกิ่งแตกก้าน เมื่อได้รับการบำรุงจากลำต้นออกไป ที่นี้การปฏิบัติธรรม เราบำรุงลำต้น เราปลูกต้นไม้ที่แรกก็คือว่า ปลูกธรรมเข้าในใจเพื่อความสงบใจ นี้เพื่อจะ ให้ธรรมเกิด ธรรมมีหลายประเภท เช่นอย่างศรัทธาเกิดก็เรียกธรรมเกิด อันหนึ่ง การทำบุญให้ทาน คิดทำบุญให้ทานก็เรียกว่า ธรรมเกิด ๆ การจะทำบุญให้ทาน จะไปวัดไปวา นี้เรียกว่าธรรมเกิดในหัวใจ คิด ออกมา ๆ ธรรมเกิดเป็นระยะ ตั้งแต่พื้น ๆ นี้ไป จากนั้นแล้วธรรม จะเกิดประจักษ์ในใจละที่นี้ จะเกิดขึ้นจริง ๆ

๓๓

พอออกทางภาคปฏิบัติที่สำคัญมาก เป็นภาคที่เด่นที่สุด ตั้งแต่เริ่ม
 ธรรมเกิดจนกระทั่งสุดยอดแห่งธรรม ธรรมเกิดธรรมอยู่ เมื่อสุดยอด
 แล้วอยู่ ธรรมอยู่ ไม่เคลื่อนไหว เรียกว่านิพพานเที่ยง นั่นล่ะไม่ว่า
 เกิดว่าดับที่นี้ อยู่แล้วเที่ยง ธรรมเกิดก็คือเริ่มปฏิบัติที่แรก เราก็เอา
 พุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ คำบริกรรมนี้ปลุกจิตใจของเราให้ธรรม
 ประเภทนี้เกิดก่อน พยายามนำคำบริกรรมเข้ามาปลุกฝังกับจิตใจเรา จะ
 เป็นธรรมบทยใดก็ตาม เรานำธรรมบทยนั้นมาให้จิตเกาะอยู่กับนั้น เพราะ
 เกาะอยู่กับโลก เกาะไปเท่าไรเป็นไฟไปเท่านั้นไม่มีสิ้นสุดยุติ เกาะธรรม
 นี้มีถึงขั้นสิ้นสุดยุติ พอถึงที่สุดแล้วหยุดเลย

ท่านว่า วุสิตํ พุทฺทมจฺริยํ สุดทางเดินแล้ว เรียกว่าสุดทาง การละ
 การบำเพ็ญสิ้นสุดลงไปเรียบร้อยแล้ว การละกิเลสก็ไม่มี การบำเพ็ญ
 ธรรมเพื่อสูงขึ้นไป เมื่อถึงที่สุดแล้วก็หมดด้วยกัน ที่นี้ธรรมเกิด-เกิด
 ตั้งแต่ต้นนี้ล่ะ ตั้งแต่เราพยายามปลุกธรรมขึ้นในใจของเรา เอาภาวนา
 พุทโธ หรืออัมโม คำบริกรรมใดก็ตามนั้นแหละธรรม เอามาเป็น
 เกาะของใจ ใจจะได้เกาะยึดอันนั้น เพราะใจนี้รู้แต่ไม่เป็นตัวของตัว
 เร็วร้อน ๆ ถูกกิเลสลากไปตลอด ๆ ธรรมไม่มียึดไว้ธรรมก็เกิดไม่ได้
 เพราะฉะนั้นจึงต้องปลุกธรรมให้เกิดขึ้นภายในจิตใจ เมื่อปลุกไม่หยุด
 ไม่ถอยต่อไปก็ค่อยปรากฏขึ้นมา

เราไม่เคยสงบมาที่วันก็เดือนแล้วมันจะมีสงบวันหนึ่งจนได้ เมื่อ
 ปลุกไม่ถอย บำรุงไม่ถอยจะแสดงขึ้นมา แสดงขึ้นมาภายในใจ นั่นแหละ
 เรียกว่าเริ่มธรรมเกิดแล้ว เกิดเบื้องต้นเกิดด้วยเราตั้งใจบริกรรมนี้เสียก่อน
 ธรรมประเภทนี้ธรรมเราปลุกขึ้นมา ที่นี้ธรรมเกิดขึ้นจากปลุกขึ้นมา
 นั้นจะเป็นกึ่งเป็นก้านเป็นหลักเป็นเกณฑ์ แล้วยิ่งหนักแน่นยิ่งกว่าต้นที่แรก

อีกด้วยนะ มันแทรกลงไปอีกด้วย ลึกกว่านั้นอีกด้วยธรรมที่เกิดขึ้น
จากภายในใจโดยการภาวนาของเรา

ที่แรกขึ้นความสงบเสียก่อน ความสงบทำให้เจ้าของตื่นตื่น เพราะ
จิตตั้งแต่วันเกิดมาไม่เคยมีความสงบ มีแต่ความตื่นดีอยู่เหมือนฟุตบอล
ถูกกิเลสเตะอยู่ตลอดเวลา เตะเข้าเตะออกเตะไม่หยุดไม่ถอย กลิ้งไป
กลิ้งมา จิตใจเราก็กิ้งอย่างนั้น ทีนี้เอาธรรมเข้าไปผลักปีบเข้าไปไม่ให้
กลิ้ง ให้อยู่กับอันนี้อยู่กับคำบริกรรม แล้วจิตจะสงบเข้ามา พอสงบ
เข้ามาแล้ว ความร่มความเย็นความสบายจะปรากฏ จากนั้นความแปลก
ประหลาดจะขึ้นพร้อม ๆ กันเป็นระยะ ๆ สะดุดใจนะ พอธรรมเกิดแล้ว
จะสะดุดใจ แล้วเกิดขึ้นเรื่อย ๆ มีแก๊ใจ ศรัทธาเชื่อความเป็นของ
เจ้าของขึ้นมา จากนั้นความขยันหมั่นเพียรก็จะค่อยคืบคลานไปตาม ๆ กัน
เริ่มตั้งหลักตั้งฐาน จิตมีความสงบเย็นใจไปเรื่อย ๆ เรียกว่า ธรรมเกิด
ละที่นี้ เกิดเรื่อย ๆ

ตั้งแต่ สมถธรรม คือความสงบใจเริ่มเกิดขึ้น ใจว่าอุ่นชุ่มมันนี่
เริ่มสงบ ถ้าวันไหนมันอุ่นวานัก วันนี้อุ่นวานเยอะมาก เข้าห้องพระ
หรือเข้าที่ใดที่หนึ่งไปพัก บังคับจิตให้เข้าสู่ความสงบ เมื่อจิตเข้าสู่
ความสงบความยุ่งเหยิงอุ่นวานจะไม่กวน เพราะจิตนี้ออกไป ถูกกิเลสลาก
เรียกว่ากิเลสมันผลักดันออกไป ทีนี้พอคำบริกรรมตีเข้าไปแล้ว จิตทำ
หน้าที่อันเดียว เมื่อเวลาเราระลึกอะไรอยู่ก็ต้องระลึกอันนั้น ไม่มีสองนะ
เช่น ระลึกถึงกิเลสก็เป็นกิเลส ระลึกถึงธรรมเป็นธรรม เราแยกมาระลึก
ถึงธรรมเสีย กิเลสก็ไม่มีช่องทำงาน ทีนี้จิตก็สงบได้ จากนั้นก็สงบเรื่อย ๆ

ขั้นสมาธินี้ก็รู้สึกว่ามันหนักแน่นคง จิตใจไม่ค่อยเหวี่ยงไหว
เริ่มเห็นที่พึ่งของใจแล้ว เริ่มเห็นใจเป็นสำคัญขึ้นมา แต่ก่อนมีแต่สิ่งนั้น

สำคัญสิ่งนี้สำคัญ มีแต่พิษแต่ภัยทั้งนั้นสำคัญหมดนะ คือจิตมันติดมันดินไปตามนั้น สำคัญว่าอันนั้นดีอันนี้ดีไปเรื่อย พอธรรมแทรกเข้าไป ปับชนะไปหมดเลย ปล่อยอันนั้นเข้ามา หมุนเข้ามาภายใน ปล่อยภายนอก ๆ พอจิตมีความแน่นหนามันคงมากเท่าไร ยิ่งเริ่มปล่อยข้างนอกออกเรื่อย ๆ เพราะอันนี้เด่นกว่า ท่านว่ารสแห่งธรรมชานะซึ่งรสทั้งปวงเพียงเท่านี้ก็ชนะไปเป็นลำดับลำดับ นี่เรียกว่าธรรมเริ่มเกิดแล้วนะ ตั้งแต่สมาธิไป

ที่นี้เกิดเป็นบทเป็นบาทก็มี ถ้าพูดถึงเรื่องธรรมเกิดนี้พูดไม่ได้นะ เป็นอยู่กับเจ้าของผู้เป็นเท่านั้น ใครไม่เป็นไม่รู้ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ธรรมเกิด-เกิดประเภทนั้น เกิดประเภทที่ว่าประจักษ์ ๆ กับตัวเอง ที่จะไปพูดแจงออกไปให้ประชาชนใครทราบทุกแห่งทุกมุม เป็นไปไม่ได้ว่างั้นเลย แต่เต็มอยู่ในหัวใจของท่าน นี่เรียกว่าธรรมเกิด ธรรมอยู่ ทั้งเกิดทั้งอยู่ ทั้งเกิดเรื่อย ๆ เพราะยังไม่หยุด ต้องทั้งเกิด ทั้งอยู่ทั้งพักทั้งไปเรื่อย ที่นี้ก็มีแต่ธรรมเกิดละที่นี้ ธรรมเป็นจำนวนมาก และเกิดภายในใจ กิเลสจางไป ๆ ธรรมมีโอกาที่จะเกิดขึ้นมา ๆ สร้างความสง่าผ่าเผย สร้างความแปลกประหลาดอัศจรรย์ สร้างความรู้แจ้ง เห็นจริงขยายออกไป ๆ จิตดวงนี้นะ

นี่ละกิเลสค่อยจางไป ทางนี้ค่อยกระจายแสง เพราะจิตนี้รู้อยู่ตลอดเวลา ถึงจะโง่เง่าเต่าตุ่นถูกกิเลสปิดบังขนาดไหน ความรู้มันจะเต็มตัวของมันอยู่แต่ออกไม่ได้เท่านั้นเอง พอกิเลสจางไป ๆ ที่นี้จะส่องแสงออกเรื่อย ๆ กิเลสจางไปเท่าไรยิ่งส่องแสงกระจายออกไป ๆ จนกลายเป็น โลกวิทู รู้แจ้งโลก คือกระจายออกไปหมดเลย นี่เรียกว่า ธรรมเกิด พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านธรรมเกิดเต็มพระทัย เต็มภูมิ เต็มใจของท่าน ถึงขั้นธรรมเกิดแล้วอยู่ที่ไหนเกิดตลอด

เหมือนกับกิเลส ระยะกิเลสมีกำลังกิเลสเกิดขึ้น อยู่ที่ไหนเกิด
ตลอดกิเลสนะ ไม่ว่าจะทางตา ทางหู ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ กิเลส
เกิดตลอด ๆ ที่นี้เวลาไม่ได้ประสบสิ่งเหล่านั้นไม่ได้สัมผัสสิ่งเหล่านี้
ก็สร้างอารมณ์ที่เคยรู้เคยเห็นมาเป็นอารมณ์ของตัวเอง เกิดตลอดเวลา
อีกเหมือนกัน เผาตัวเองสด ๆ ร้อน ๆ อันนี้เราเคยเห็น อันนี้เราเคย
ได้ยินมานานแล้ว ไม่ได้พูดนะ สด ๆ ร้อน ๆ ขึ้นทันที กิเลสสร้างขึ้นมา
นี้เป็นสด ๆ ร้อน ๆ เดือดร้อนวุ่นวาย ถ้าดีใจก็ปีติยินดีไปตามลม ๆ
แล้ง ๆ นั่นล่ะ มันเกิดมาก็ปีแล้วก็ตาม มันก็อุ่นขึ้นมาสด ๆ ร้อน ๆ
นั่นแหละ นี่เรื่องของกิเลสเกิด

ที่นี้ธรรมเกิดก็ไปอีกแบบหนึ่ง ยิ่งภาวนาถึงขั้นมันสว่างกระจ่าง
แจ่มออกไปนี้ เราย่าว่านะจิตนี้ มันถูกปิดไว้เฉย ๆ ใครทุกคน ๆ
ก็ถูกปิด ถูกปิด ๆ หมด จะไปเห็นของอัศจรรย์อะไร พูดเรื่องของ
อัศจรรย์ไม่มีใครเชื่อเพราะมันมืดด้วยกันหมด เอาอะไรมาเชื่อกัน แล้ว
ผู้รู้เหมือนกัน เห็นอย่างเดียวกัน ท่านก็ไม่หิวโหยพออยากจะพูด
เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ เห็นกันท่านเข้าใจกันทันที นั่นผู้รู้ธรรมเห็นธรรม
ธรรมเกิดเป็นอย่างนั้นนะ ท่านจะเข้าใจกันทันที ๆ ผู้ที่รู้ธรรมด้วยกัน
นี้เรียกว่าธรรมเกิด ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

โลกนี้ต้องมีธรรมต่อไป

หลวงตาพูดอะไรแล้วจะไม่มีสองนะ นี่เคยเป็นอย่างนี้มาตลอด ไม่ว่าจะทางด้านไหนก็ตามหลวงตาจะไม่มีถอย ขึ้นชื่อว่าธรรมแล้วคอขาดไปเลย ที่จะทำให้เสียดายชีวิตยิ่งกว่าอรรถกว่าธรรมแล้ว เราเสียดายไม่ได้ คอขาด-ขาดไปเลย ผิด บอกว่าผิดเลย ถูก บอกว่าถูก เขาจะมาตัดคอ เอ้า ตัด สมมุติว่าเราลองชาติไทยของเราอย่างนี้นะ ใครจะมาตัดคอ เราตรงแนวกัับธรรมแล้วว่า

ธรรมนี้เทิดทูนหัวใจเราเต็มสัดเต็มส่วนแล้ว ใครจะมาตัดคอ เราด้วยรักษารธรรมนี้ไว้ เอ้า ตัดเลย นั่นเห็นไหม เรื่องธรรมในหัวใจเรานี้จะไม่ตัด นั่นเห็นไหมล่ะ เรื่องชีวิตจิตใจของเราไม่มีความหมายยิ่งกว่าธรรมที่จะเทิดทูนโลกทั้งหลายให้มีความสงบร่มเย็น และเป็นบาทฐานเอาไว้ตลอดไป แม้เราตายแล้วก็ตาม ความสัตย์ ความจริงของเรานี้เป็นบาทฐานเอาไว้สำหรับกุลบุตรสุดท้ายภายหลังจะได้ยึดเป็นคติตัวอย่างเทิดทูนกันต่อไป โลกนี้จะมีธรรมต่อไปนะ

ถ้าโลกไม่มีธรรมไม่มีความหมายนะ ต้องมีธรรมแทรกอยู่ ไม่มีธรรมอยู่ไม่ได้นะโลก ใครอย่าอวดเก่งนะ อวดเก่งเอากิเลสเข้าไปเหยียบธรรม ฉิบหายทั้งนั้นแหละ ฉิบหายทั้งเป็นทั้งตายด้วย อยู่ในโลกรี้ร้อน ไปโลกหน้าเผาอยู่ในนรก เราเชื่อขนาดนั้นเชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อด้วยการประจักษ์ในหัวใจเราเอง เราไม่ได้มาเชื่อด้วยแบบสุมเดานะ แต่ก่อนก็เชื่อแบบสุมเดา ไม่เชื่อแบบสุมเดา ทั้งสองนั้นแหละ สงสัยก็สงสัยแบบสุมเดาแต่ก่อน เดียวนี้ไม่ได้เป็นนะ แม่นยำ ๆ ตลอด เอาหัวใจออกงานนี้จำไปหมดแล้วปฏิเสธได้ยังไง เอาตรงนี้นะ บาป บุญ

นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน มันครองอยู่ในหัวใจหมดแล้ว พระพุทธเจ้ารู้สิ่งเหล่านี้มาสอนโลกผิดไปไหน เวลาเรารู้แล้วมันจะผิดไปไหนอีกล่ะ ตรงนี้ที่กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบเลย กราบด้วยความ สัตย์ความจริง จริง ๆ เพราะฉะนั้นจึงว่าคอขาด-ขาดไปเลย เรื่องธรรม ในหัวใจของเราจะไม่ยอมขาดไปด้วยกันทันที

เช่นอย่างเวลานี้เรากำลังช่วยชาติไทยของเรา อันไหนจะเข้ามา ทำความเลวร้ายต่อชาติไทยของเราด้วยความไม่เป็นธรรมนี้ หลวงตาบัว ซึ่งอยู่ในศูนย์กลางแห่งความเป็นธรรม รักษาชาติบ้านเมืองนี้ หลวงตา บัวคอขาดไปพร้อมเลย ไม่ใช่ธรรมดา เมื่อถึงกาลเวลามันจะออกเอง ไม่ต้องบอกละ ถ้ายังไม่ถึงกาลเวลาเหตุการณ์ที่ไม่เข้ามาเกี่ยวข้อง ที่จะ ควรออกแง้ไหนมุนใดจะไม่ออก เมื่อถึงกาลเวลาแล้วเอาไว้ไม่อยู่เลย ผางทันที จะอยู่ข้างหลังก็ออกข้างหน้าทันทีเลย เป็นอย่างนั้นละ เรื่องธรรม จะไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน หรือกลัวนั้นกลัวกับอันนี้ ไม่มี ธรรมตรงไปตรงมาอย่างนั้น

เราจึงกล้าพูดได้ทุกอย่าง เรื่องความเป็นความตาย เราไม่เคยเอา เข้ามายุ่งนะ กับความจริงคือธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่หัวใจเราเทิดทูนตลอด อันนี้เราเทิดทูนตลอด คอขาด-ขาดไปเลย หัวใจกับธรรมนี้จะไม่ยอม ขาดจากกันไป นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ จึงเป็นแบบเป็นฉบับ เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรต่อโลกตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ กิเลสพืงมันได้ยังไง มีแต่พาให้จม ๆ ตลอดเวลา ชาติไทยของเราเดือดร้อนวุ่นวายเวลานี้ เพราะอะไร ธรรมพระพุทธเจ้าไม่เคยทำโลกให้เดือดร้อน มีแต่ กิเลส ทั้งกินทั้งกลืนทั้งรีดทั้งไถทุกแบบทุกฉบับ ทำหน้าที่กลืนกิน ๆ เหมือนยักษ์เหมือนผี นี่คือกิเลส ธรรมแล้วย่อมรู้จักผ่อนผันสั้นยาว

ความเหมาะสมพอดี ธรรมจะแบ่งสันปันส่วนให้เรียบร้อย ชุ่มเย็นทั่วหน้า
กันไปหมด นี่คือธรรม เป็นอย่างนั้นนะ

เพราะฉะนั้นเราจึงพูดตรง ๆ ใครผิดบอกว่าผิด จะให้เป็น
อย่างอื่น เราเป็นไปไม่ได้ ลูบหน้าปะจมูกไม่มีในธรรมทั้งหลาย ต้องให้
ตรงไปตรงมาเลย นี่ก็กำลังช่วยพี่น้องทั้งหลายเต็มเม็ดเต็มหน่วย
ตลอดมา และคราวนี้ก็เป็นคราวสำคัญของเราด้วย จะตั้งรากตั้งฐาน
ชาติไทยของเราขึ้นจากธรรม พูดง่าย ๆ ว่าธรรม จะเป็นทางบ้านเมือง
ก็มีธรรม ไม่มีธรรมยกไม่ได้ ถ้ามีแต่กิเลส แหก ชาติไทยของเราแหก
แม้จะอยู่ในวงศานาก็ตาม ถ้าในวงศานาเป็นเปรตเป็นผีแล้ว เปรตผีนี้
ก็ไปทำชาติศาสนาให้จมได้เหมือนกัน คำว่าศาสนา ๆ เป็นจุดศูนย์กลาง
ผู้เข้าไปแทรกในศาสนามีทั้งคนดีคนชั่ว ถ้าคนดีเทิดทูนศาสนา แล้วก็
เทิดทูนชาติบ้านเมืองไปได้ ถ้าเป็นคนชั่วแล้วเอาทั้งศาสนาเอาทั้งชาติให้
จมไปด้วยกันก็ได้ มันอยู่กับหัวใจของคนสกปรกและคนสะอาดต่างหาก
ให้พากันจำเอาไว้

นายกรัฐมนตรี พร้อมคณะรัฐมนตรี ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย เจ้าหน้าที่ระดับสูง
จากกระทรวง ทบวง กรม และทหาร ตำรวจ พ่อค้า ประชาชน มาร่วมงานพิธีมอบทองคำ

ธรรมชั้นสูงของจอมปราษฎ์

การให้อภัยกันนี้ ๑ และการขอโทษกัน ๑ การขอบบญุชอบคุณของท่านผู้มีบุญมีคุณ ๑ นี่เป็นธรรมชั้นสูงของจอมปราษฎ์ทั้งหลายที่ใช้มาประจำพุทธศาสนาเราตลอดมา เราเป็นลูกชาวพุทธขอให้พากันนำมาใช้ อย่าไปถือสีถือสา อย่าไปดูถูกเหยียดหยามกัน ว่าคนนั้นชั้นนั้น คนนี้ชั้นนี้ คนนั้นชั้นสูงชั้นต่ำ คนนั้นมีคนนี้จน ทุกคนเกิดมาจากท้องแม่ด้วยกันอันเดียวเท่านั้นแหละ เกิดมาก็แล้วแต่ตามบุญตามกรรมชั่วดีอะไร มันก็ประสมประเสกกับสิ่งภายนอก อันนั้นได้มาอันนี้เสียไปเหมือนเขาเหมือนเรานั้นแหละ จึงมีคนจน หลักใหญ่ก็คืออำนาจแห่งกรรมติดมาทุกคน อันนี้ใครมองไม่เห็น ธรรมจำหมดเลย

พระพุทธเจ้าถึงว่า **กมฺมสฺสโกมฺหิ** คือเรามีกรรมเป็นของเราด้วยกันทุกคน ใคร ๆ ก็ตามมีกรรมด้วยกัน กรรมดีกรรมชั่ว ท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน ต้องให้อภัยกัน เมตตาสงสารกันอยู่เสมอ นี่เป็นความถูกต้อง เข้าทางไหนเข้าเถอะ ไม่ว่าไปไหนต่อไปไหน ภาคใดก็ตาม เมื่อต่างคนต่างมีน้ำใจต่อกันแล้วเข้ากันได้สนิท ไม่ได้มาถามว่า น้อยในชั้นไหน หรือชาติไหนภาคไหนจังหวัดไหน ชื่อว่ายังไง ไม่จำเป็นที่ถามธรรมดาเฉย ๆ ไม่ได้ถามเพื่อการดูถูกเหยียดหยามหรือยกยอปอขึ้นกันแต่อย่างใด เรื่องของธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้ามธรรมดาพอรู้จักที่อยู่ที่พักที่อาศัย ถิ่นฐานบ้านเรือนของกันและกันเท่านั้นพอ หลักใหญ่ก็คือความสมาน ความให้อภัยซึ่งกันและกัน

สพฺเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลาย มีความเกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น และมีกรรมเป็นของตัวด้วยกัน มีกรรมดีกรรมชั่ว

ติดด้วยกันหมดเลย ท่านจึงไม่ให้ประมาท เพราะต่างคนต่างมาพอดีบพอดี
กับกรรมของตัวเอง แล้วต่างคนต่างให้อภัยซึ่งกันและกัน เพราะต่างคน
ต่างมีกรรมด้วยกันแล้วโลกก็ชุ่มเย็น จำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ

หลวงตา ประพรมน้ำพระพุทธมนต์

นายกรัฐมนตรี กล่าวคำถวายผ้าป่าช่วยชาติ

ควรเห็นแก่สมชายไร่ท่านนายกฯ บ้างนะ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราจะตำหนิบุคคลที่ควรตำหนิ เราจะยกยอบุคคลที่ควรสรรเสริญ ที่ควรยกยอ” นี้คือพุทธพจน์ของพระพุทธเจ้า มีมาตั้งแต่เดิม การตำหนิติชมเพื่อติบเพื่อดี เพื่อแก้ไข ก็เป็นความถูกต้อง การชมในสิ่งที่ดีที่ทำลงไปแล้ว ส่งเสริมเพื่อให้ดีขึ้นนี่ ก็ยังเป็นความถูกต้องยิ่งขึ้น การที่เราชมเชยบุคคลที่ควรสรรเสริญที่ควรชมเชย จึงไม่ผิดจากทางธรรมของพระพุทธเจ้า เราขอให้พี่น้องทั้งหลายได้มีแก้จิตแก้ใจ ทุกคนนะ

ต่อไปนี้ บ้านเมืองของเราจะเริ่มละนะ ให้เริ่มตั้งเนื้อตั้งตัวขึ้นใหม่ ทางบ้านเมืองเราก็ เราก็รู้สึกว่าเป็นที่แน่ใจ ทางศาสนาท่านจะแน่ใจ หรือไม่แน่ ก็ให้พิจารณาตั้งที่กล่าวมาแล้วนี้แล สำหรับเราเอง เราเป็นผู้สังเกตเหตุการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการช่วยโลกช่วยสังสาร ความคิดความรู้สึกกว้าง ๆ นะ ต้องวิ่งไปทางการบ้านเมือง วิ่งมาทางศาสนา วิ่งไปทางประชาชน รวมลงไปแล้วเวลานี้ พอได้ความว่า...

..ทางบ้านเมืองของเราก็รู้สึกว่าจะ ราบรินตั้งงามไปโดยลำดับ สำหรับนายกรัฐมนตรีที่พี่น้องทั้งหลายยกยอขึ้นทั่วประเทศ ให้ท่านมาเป็นนายกรัฐมนตรี คำว่า นายกรัฐมนตรี คือ เป็นผู้ลากผู้เซ็นพี่น้องชาวไทย นายก แปลว่า ผู้นำ ผู้ลากผู้เซ็น เมื่อทั้งลากทั้งเซ็นทั้งจะเป็นจะตายนั้น เราจะพูดว่า ท่านอุตสาหุ่พยายามมาเป็นบ๊วยของเราก็ได้นะ บ๊วยของคนทั้งชาติ มันเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร..จนแทบจะเป็นจะตายวันหนึ่ง ๆ แทบจะไม่มีลมหายใจเป็นของตัว นายกฯ ปัจจุบันนี้นะ (ฯพณฯ พ.ต.ท. ดร.ทักษิณ ชินวัตร)

เพราะฉะนั้นเราถึงได้ประกาศออกมาอีกครั้งหนึ่งว่า นายกา ของ
เรานี้ รู้สึกว่าหนักมาก เพียบมากทีเดียว จึงขอให้พี่น้องชาวไทยเรา
ทั้งวงราชการต่าง ๆ ทุกแห่งทุกมุมที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับนายกา เรา ขอ
ให้แบบเรียกว่า ผ่อนผันสั้นยาวกัน อย่าใช้แบบไม่ปราณีปราศรัย

เราได้คนดีมาใช้ ให้ใช้อย่างทะนุถนอม ให้รู้จักประมาณใน
การใช้ ถ้าไม่รู้จักประมาณ คนดีตายสักคนหนึ่ง หากคนชั่วมาเต็มบ้าน
เต็มเมือง มาทำประโยชน์ให้เราที่ไหน ? ไม่มีนะ คนดีมีคนเดียว
เท่านั้นเด่น นั่นนะ อย่างนี้นะ เพราะฉะนั้นจึงต้องทะนุถนอมคนดีเอาไว้

สำหรับท่านนายกา คนนี้ ธรรม เอาสายตาของธรรม ใครจะ
ว่าผิด เอาคอหลวงตาบัวไปตัดเลยก็ได้ ในสายตาของธรรมเรา
พิจารณาแล้ว ว่าท่านเป็นคนดี เอา พูดตรง ๆ เลย นี่ก็ เวลาท่านมา
รับใช้พี่น้องชาวไทยเราเทียบทั่วทั้งประเทศ ได้ยกยอสรรเสริญ ยอมรับ
ท่านให้เป็นผู้นำของชาติ หย่อนบัตรลงไป ท่านจึงได้มาเป็นผู้นำ เพราะ
ความไว้วางใจของพี่น้องชาวไทยเรา ความไว้วางใจถึงขนาดท่านได้มา
เป็นนายกา ท่านก็ไม่ผิดหวังกับพวกเรานะ เป็นที่ยอมรับด้วยกันทุกคน
ทำอะไรงไปนี่ เป็นที่เชื่อถือ เป็นที่เคารพนับถือตลอดมา หูตามีทุกคน
ฟังเอา ดูเอา เป็นยังไง ที่ทำมาเวลานี้ เป็นยังไง นายกา เรา เราพูด
ตามหลักความจริง ในฐานะที่เป็นคนดี และควรแก่การยกยอสรรเสริญ

นี่เรายกยอในนามของคนไทยทั้งชาติ ว่าพวกเราทั้งหลายเอง
ยกท่านให้เป็นนายกา แล้วยกให้เป็นนายกา ท่านก็ “ยก” จริง ๆ
ยกบ้านยกเมืองจนแทบจะไม่มีลมหายใจ เราก็ควรเห็นแก่ลมหายใจ
ของท่านบ้างนะ ให้มีการผ่อนผันสั้นยาว อย่าใช้แล้วใช้เล่า ใช้จน
กระทั่งตาย คนนี้ตายคนหนึ่ง หากอีก...

เมืองไทยเรานี้จะเกิดความโกลาหลอลหม่านนะ หาผู้นำอีกนะ ไม่ใช่เล่น ๆ นะ หาผู้นำแต่ละครั้งเนี่ย... ครั้นหลงไปได้แต่เปรต แต่ผีมากินบ้านกินเมือง จะได้เทวบุตรเทวดามาประพรหมชาติบ้านเมือง ให้ร่มเย็น ไม่ค่อยจะมีนะ นี่เราก็เริ่มมาเจอแล้ว

เอาไว้หลวงตาบัวพูดเต็มปากเถอะ หลวงตาบัวปฏิบัติธรรมมา ไมโกหกผู้ใด คราวนี้พี่น้องทั้งหลายสมหวังแล้วที่หย่อนบัตรลงไปให้ท่าน ได้มาเป็นนายกรัฐมนตรี นี่เป็นความพอใจของพี่น้องทั้งหลาย เรียกว่า มอบความไว้วางใจให้แล้วหย่อนบัตรลงไปให้ท่านได้มาเป็นนายกฯ นี่ท่าน ก็ได้มาเป็นนายกฯ แล้ว ก็ทำหน้าที่นายกฯ จนจะเป็นจะตาย หนักมาก เพียบมาก เราจึงได้ประกาศให้พี่น้องชาวไทยเรา ในฐานะแห่งเรื่องของ ธรรมที่นำมาสอนโลก เหนือทุกอย่าง เราจึงพูดได้ทุกแบบทุกฉบับ นี่ นายกฯ เรารู้สึกว่หนักมากนะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ผ่อนผันสั้นยาว

แล้วอย่าคอยจะเพ่งโทษเป็นกรรม คนหนึ่งทำจะตาย คนหนึ่ง ไม่ทำอะไรเอาตีนราน้ำนี่นะ... แล้วกิดแล้วขวาง คอยแตะ คอยกัด คอย ทำลาย พวกนี้พวกเปรตพวกผี พวกหมากัดขาคนอื่น ขาเจ้าของ มันไม่กัด เข้าใจไหม ? มันไปหากัดขาคนอื่น อย่าเอามาเป็นอารมณ์นะ

แล้วอย่าติกันง่าย ๆ อย่าติกันอย่างง่ายตายนะ ผู้ทำ ทำแทบ เป็นแทบตาย จึงต้องให้กำลังใจ ผู้ไม่ทำนี่เอาแต่คอย..เอะ นายกฯ คนนี้ ทำอย่างนั้น ทำอย่างนี้... ตัวเองมันทำได้ไหมละ ? นั่น มัน ไม่ได้ถามตัวเองนะ แล้วไปหาแต่ตำหนิติเตียนคนอื่น ใช้ไม่ได้นะ ปากนี้ปากสกปรก ปากนี้ปากทำลาย เรื่อยำนำมาใช้ในวงชาติไทย ซึ่งเรามีนายกฯ เป็นคนดีแล้ว ขอให้ ให้การส่งเสริม หนุนท่านให้เป็น ให้เป็นไป แล้วผ่อนผันสั้นยาว

โครงการต่าง ๆ ที่จะโยนให้ท่าน ๆ ท่านหนักมากนะเวลานี้ เงินก็เอามาจากพี่น้องชาวไทยด้วยความเปิดเผยด้วยความสะอาด เอามาหน้าชาติบ้านเมืองของเราด้วยโครงการนั้น โครงการนี้ โครงการมีมากต่อมาก เงินนั้นมีไม่พอ ก็ต้องผ่อนผันสั้นยาวกัน ให้ท่านคอยดำเนินของท่านไป ใครอย่าไปยุ่งนะ

ยังงี้ก็เป็นนายกฯ รู้ตัวว่าเป็นนายกฯ รู้ตัวว่าเป็นผู้อุ้มชาติบ้านเมืองอยู่แล้วในหัวใจนายกฯ ท่านนะ เราอย่าไปเสริมเข้าไปเหยียบย่ำทำลาย ไม่ถูก

ให้คอยฟังไป พิจารณาไป อันไหนควรส่งเสริม ส่งเสริมไป อันไหนจะเหยียบย่ำทำลายไม่ดี อย่าไปเหยียบย่ำกัน คำว่าเหยียบย่ำหมายความว่า ตำหนิติเตียนนี่เอง

นี่รู้สึกว่ารบรื่นเป็นลำดับลำดับไป พวกเราทั้งหลายเรียกว่ากำลังสนใจพี่น้องทั้งหลายที่หย่อนบัตรลงไปหาท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นเราก็ได้เป็นความสมหวังขึ้นมา คือต้องการให้ท่านได้เป็นนายกฯ ท่านก็ได้เป็นนายกฯ เพราะความอุ้มชูของพี่น้องทั้งหลาย แล้วท่านก็ทำหน้าที่ของท่านเต็มกำลังความสามารถ

ทางบ้านเมืองท่านก็เดินเต็มทีของท่าน ทางศาสนาเราก็ดำเนินเต็มที่ เพื่ออุ้มชูคลังหลวงของเราให้มีความแน่นหนามั่นคง

เวลานี้คลังหลวงของเรา รู้สึกว่าทองคำบางอยู่มาก หลวงตาจึงหมุ่นตัว ๆ เลยทีเดียว นี่ละ เพื่อนำเข้าไปสู่คลังหลวงแล้วเท่ากับเรามีลมหายใจเต็มปอด ๆ ทุกคน ๆ หายใจอยู่ที่ไหน สบายหมด

เพราะทองคำเป็นลมหายใจให้แล้ว ถ้าหากว่าทองคำไม่มีในคลังหลวง ใครจะมีที่ปอด มีที่ลม มันก็เป็นดินฟ้าอากาศไปหมด

ไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้ใดนะ ถ้ามของเราที่เข้าสู่คลังหลวง เป็นลม
หายใจของคนทั้งชาติหายใจได้โดยสะดวก

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พากันตั้งอกตั้งใจบริจาค มีมากมีน้อย
ไม่ตำหนิตายกัน ใครมีเท่าไรก็บริจาคตามเกิดตามมีเพื่อหนุนชาติ
ของตน ๆ นั้นแล แล้วสุดท้ายมันก็เต็มตื้นขึ้นมาด้วยสมบัติเงินทอง
ข้าวของ คลังหลวงของเราก็หนาแน่นขึ้นมา ๆ เราทั้งหลายก็อยู่เย็น
เป็นสุข นี้ด้วยความรักชาติอันหนึ่ง ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีหนึ่ง
ด้วยความเสียสละโดยความพร้อมเพรียงหนึ่ง ชาติไทยของเราจะค่อย
ฟื้นตัวขึ้นมา ๆ เพราะชาติไทยของเรา คน ๖๒ ล้าน จะยกเอาง่าย ๆ
เหมือนยกกล้วยหอมกล้วยไขไม่ได้นะ ยกคนทั้งประเทศต้องหนัก

นายกฯ เป็นผู้หนึ่งที่ยกหนักมากที่สุด เราผู้หนึ่งก็เป็นผู้เดิน
ตามนายกฯ ก็ให้พากันต่างยกต่างยอขึ้นด้วยกำลังความสามารถของเรา
แล้วชาติไทยของเรานี้จะขึ้นได้

ถ้าศาสนาเอาขึ้นไม่ได้ ไม่มีอะไรเอาขึ้นได้นะ ให้ฟังเสียงธรรม
ฟังเสียงครูบาอาจารย์ แล้วให้พากันพยายามทุกคน ๆ มีมากมีน้อย
ไม่เป็นไร เรามีเพื่อเป็นสิริมงคล บริจาคไปเพื่อเป็นสิริมงคล มีมาก
มีน้อยเป็นสิริมงคล เป็นมหามงคลตลอดไป มีเงินเป็นล้าน ๆ ๆ ๆ
ไม่นำไปบริจาค มีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวคนนั้นจมทั้งเป็นนะ เอาละ
วันนี้พูดเพียงเท่านี้ วันนี้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน

ขั้นนี้เป็นขั้นเริ่มต้นของพวกเรานะ ทางบ้านเมืองเราก็เห็น
ชัดเจนแล้วผู้นำของเราเป็นอย่างไร หลวงตาบ้วนใจ พอใจท่าน
ผู้นำคนไหนนะ แล้วพี่น้องทั้งหลายก็พอใจด้วยการหย่อนบัตร เมื่อได้
ผู้นำที่พอใจแล้ว ให้ภาคภูมิใจ ดำเนินตามผู้นำของเราได้ เอาละพอ...

สารบัญ

กัณฑ์เทศน์	เทศน์วันที่	หน้า
ธรรมทหายาก ๔ ประการ	๓๑ ส.ศ. ๒๕	๑
ธรรมวินัย คือ มรดกของพระพุทธรเจ้า	๑๖ อ.ศ. ๔๓	๑๐
ธรรมพาทายาก กิเลสพาทายาก	๒๐ อ.ศ. ๔๓	๑๑
ช่วยกันรักษามรดกคือพุทธศาสนาไว้	๒๙ ม.ศ. ๔๔	๑๓
ธรรมปฏิบัติ	๙ ก.พ. ๔๔	๑๙
ธรรมสอนตามหลักความจริง	๑๐ ก.พ. ๔๔	๒๕
โลกุตระธรรม	๑๐ มี.ย. ๔๔	๒๗
ธรรมไม่สูญจากโลก	๑๓ มี.ย. ๔๔	๒๘
ขอให้แหงกธรรมไปกับวิชาทางโลก	๗ ก.ศ. ๔๔	๓๐
ธรรมเกิดเลิศโลกเป็นบรมสุข	๔ ส.ศ. ๔๔	๓๒
โลกนี้ต้องมีธรรมต่อไป	๘ ส.ศ. ๔๔	๓๗
ธรรมขั้นสูงของจอมปราณีย์	๑๓ ส.ศ. ๔๔	๔๐
ควรเห็นแก่ลมหายใจท่านนายกฯ บ้างนะ	๒๗ ก.ย. ๔๔	๔๒

*ภาพประกอบขาว-ดำ ในเล่ม พิธีมอบทองคำ การแสดงธรรมและรับผ้าป่าช่วยชาติ
ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๔

เปิดข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com และโปรดติดตามข่าวโครงการช่วยชาติ ทางไทยทีวีสีช่อง ๓